

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU INFORMĀCIJAS BIĻETENS

Iznāk kopš 1951. gada decembrā

2008.

NOVEMBRIS

Nr. 8 (617)

Foto: Raits Eglītis

Vēsturisks brīdis – ASV prezidents Džordžs Bušs sarokojas ar Latvijas vēstnieku ASV Andreju Pildegoviču Vašingtonā, Baltā nama Rožu dārzā, kur 17. oktobrī oficiāli tika paziņota, ka Latvijas, Lietuvas un Igaunijas pavalstnieki Amerikas Savienotajās Valstīs varēs iebraukt bez vīzas

SARĪKOJUMU KALENDĀRS

18. novembrī, Latvijas valsts dibināšanas 90. gadadienā, latviešu nams būs atvērts visu dienu; apmeklētāji varēs apskatīt mākslas izstādi, darbosies bārs; plkst. 7.30 mākslas filmas „Rīgas sargi” izrāde (šī filma pieteikta 2009. gada ASV Kinoakadēmijas balvai „Oskars” kategorijā „Labākā ārzemju filma”

23. novembrī Latvijas valsts dibināšanas 90 gadu atceres sarīkojums; svētku runu teiks LR 9. Saeimas deputāts Uldis Grava

**24. novembrī plkst. 7.00 tikšanās ar Uldi Gravu DK LB telpā nama otrā stāvā
7. decembrī Ziemsvētku tirdziņš**

Losandželosas latviešu nama tālr.: 323-669-9027;

DKLB informācijas tālrunis: 323-663-6267;

DK LB Informācijas biļetens tīmeklī: www.biletens.com

Dienvidkalifornijas Latviešu **INFORMĀCIJAS BIĻETENS**
ir Dienvidkalifornijas latviešu biedrības izdevums
Biedrības adrese: 1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90039
Raksti Informācijas Biļetenam iesūtāmi redaktori:

Astrai Moorai
6157 Carpenter Ave., North Hollywood, CA 91606
Tālr./tālrunis: 818-980-4748;
el. pasts: astere2000@aol.com

Raksti ievietošanai biļetenā iesūtāmi līdz katra iepriekšējā mēneša 10. datumam. Iesūtītos rakstus redaktori ir tiesības īsināt vai rediģēt. Anonimus rakstus Informācijas Biļetenā neievieto. Rakstos izteiktās domas pauž tikai rakstu rakstītāju viedokli, kas var arī nesaskanēt ar izdevēju vai redaktora viedokli. Honorārus IB nemaksā.

DKLB biedriem par Informācijas Biļetenu nav jāmaksā. Biedru nauda ir \$25 gadā; ja biedrībā iestājas vīrs un sieva – par abiem \$40 gadā. Par biedru var kļūt, nosūtot biedrības kasierim biedru naudu. Personām, kuŗas nav DK LB biedri, Informācijas Biļetena abonēšanas maksa ir \$35 gadā. DKLB biedra nauda vai maksa par abonementu jānosūta biedrības kasierim:

Mr. **Jānis Taube**, 1700 Malcolm Avenue, #101
Los Angeles Ca 90024; Tālr. 310-475-8004

Čeki rakstāmi uz: LATVIAN ASSOC. of SO. CA vārda.

Maksa privātpersonai par sludinājuma ievietošanu vienu reizi ir: par pilnu lappusi \$25, ½ lappusi – \$15, ¼ lappusi \$10, uzņēmējdarbības karti – \$6.

Latvijas valsts prezidents Valdis Zatlers
Pils laukumā 3, Rīga LV <http://www.president.lv>

Embassy of Latvia in USA:
2306 Massachusetts Ave., NW Washington, D. C. 20008
Tālr.: 202-328-2840, fakss: 202-328-2860
El. pasts: embassy.usa@mfa.gov.lv
Mājaslapa: www.latvia-usa.org

Latvijas goda konsuls Losandželosā
Alfrēds Raisters
3012 Palos Verdes Drive West,
Palos Verdes Estates, CA 90274
Tālr.: 310-377-1784; fakss: 310-377-5235
E-pasts: arais1@verizon.net

Repatriācijas centra adrese:
Pavalstniecības un imigrācijas departaments
Repatriācijas centrs, Raiņa bulvārī 5
Rīga LV-1508; tālr. 371-7219435

Amerikas latviešu apvienības (ALA) mājaslapa:
www.alausa.org e-pasta adrese: alainfo@alausa.org

BAFL: <http://www.bafl.com>

Daugavas Vanagu (ASV) mājaslapa:
www.daugavasvanagi.org

CIA world factbook informācija:
<http://www.odci.gov/cia/publications/factbook/index.html>

DK latv. ev. lut. baznīca: www.socaldraudze.com

Valstu saraksts, kuŗās Latvijas pavalstnieki var ieeļot bez vīzas: www.am.gov.lv/lv/KonsularaInformacija/bezvizu/

DK LB VALDE:

Biedrības priekšnieks: Ivars Mičulis

631 N. Pass Ave. Burbank, CA 91505

Tālrūnis: 818-842-3639; el. pasts: ivars11@aol.com

Biedrības priekšnieka vietnieks: Ilgvars Dižgalvis

5111 Randal Street, Culver City CA 90230

Tālrūnis: 310-838-1789

DK Latviešu biedrības valdē darbojas:

Jānis Daugavietis, Ilgvars Dižgalvis, Rūdolfs Hofmanis, Valdis Ķeris, Imants Leitī, Nora Mičule, Ivars Mičulis, Astra Moora (sekretāre), Nonita Priedīte (informātoze angļu valodā), Jānis Rutmanis, Valdis Pavlovskis, Aldis Rauda, Dace Taube (biedrības pārstāve latviešu nama valdē), Jānis Taube (kasieris), Vija Vīksne (sarīkojumu vadītāja).

Revīzijas komisija: Pārsla Blāķe, Inguna Galviņa, Helēna Hofmane

DK LB valdes sēdes notiek katra mēneša otrajā trešdienā Losandželosas latviešu namā

IB metiens – 380 eksemplāru

Latviešu namu izīrē J. Taube, tālr.: 310-475-8004

**Par adrešu maiņām ziņot: Rūdolfam Hofmanim
1339 Quintero St., Los Angeles, CA 90026,
tālr.: 213-250-3857; el. pasts: Dobeles@aol.com**

18. novembrī tautieši, kuŗi nāks uz namu, aicināti atnest puķes, vislabāk dažādkrāsu mārtiņrozēs, kuŗas iestiprinās mitrā porolonā uz

Latvijas kartes kontūras, ko izveidot apsolījuši Vija Vīksne un Aldis Rauda. Ikvienam būs iespēja pie tās nofotografēties; domās būsīm kopā ar visiem latviešiem dzimtenē un plašajā pasaulē.

1918

2008

Latvijas valsts dibināšanas 90 gadu atceres sarīkojums

23. novembrī plkst. 1.00

Losandželosas latviešu namā, 1955 Riverside Drive
Latvijas 9. Saeimas deputāta Ulža Gravas
svētku runa

„Vai, sagaidot Latvijas 90 gadu jubileju,
esam sasnieguši mērķus, par kādiem
cīnījāmies trimdā?”

Svinīgā akta vadītāja Benita Mičule–Trapse
Dziedās Losandželosas latviešu jauktais
koris, vīru koris „Uzdziedāsim, brāļi!”,
skolēnu koris; dejos tautasdeju kopa
„Pērkonītis”

Dekorācijas: Imants Leitis un Ivars Mičulis
Kafijas galds, uzkodas

DK latviešu biedrība aicina visus latviešus
apmeklēt šo sarīkojumu; lūgums nākt tautastērpos
leeja par ziedojumu; bērniem ieeja brīva

Rīko DKL B un Losandželosas DV apvienība

Svētku sarīkojumi Latvijā

Par godu Latvijas valsts dibināšanas 90 gadu atce-
rei novembrī Latvijā notiks 521 svētku sarīkojums, no
tiem 112 Rīgā. Svētku Rīcības komitejas vadītāja ir
Valsts kancelejas direktore Gunta Veismane un svēt-
ku darba grupas vadītājs Edgars Rinkēvičs ziņo, ka
kopumā paredzēti 954 sarīkojumi, ārvalstīs – 42.
Svētku īstenošanai piešķirts 1,9 miljons latu. (Igaunijā
un Lietuvā svētku rīkošanai tērēta divreiz lielāka nau-
das summa.)

18. un 19. oktobrī Daugavas stadionā Rīgā notika
24 stundu nepārtraukts 100 m stafetes skrējiens
„Skrien par Latviju!”, pārspējot līdzšinējo Ginesa re-
kordu. Starta šāvienu raidīja Latvijas Institūta direk-
tors Ojārs Kalniņš. Stafeti skrēja 3845 dalībnieki, pats
pirmais Latvijas spēkavīrs Raimonds Bergmanis.

25. oktobrī Latvijas deju kopas mēģinās pārspēt
līdzšinējo Ginesa rekordu katēgorijā „gaŗākā deja”.
Dejotāji, veidojot gatvi jeb cilvēku ķēdi, cauri Vecrī-
gai – no Latvijas universitātes līdz Daugavmalai dejos
1934. gadā Alsungas pusē pierakstīto vienu no skais-
tākajām dejām – „Gatves deju”. Ginesa rekorda sa-
sniegšanai vismaz 1100 cilvēkiem jādejo vismaz piec-
as minūtes. Pērn Honkongā dejojā 1048 cilvēki.

Aleksandra Čaka mūzejā atvērta fotogrāfes Gunas
Oŗkalnas-Vējiņas fotoizstāde „Brīvības piemineklis
no cita skatupunkta”, kuŗā ir mākslinieces piecu gadu
laikā tapuŗie darbi.

Cēsīs 8. novembrī, Liepājā 9. novembrī, Jelgavā
15. novembrī, Rēzeknē 16. novembrī būs militārā
parāde, uzrunu teiks Latvijas prezidents Valdis Zāt-
lers.

Rīgā 14. novembrī notiks studijas EDKS īsfilmas
„Vienīgā fotogrāfija” pirmizrāde. Tas ir stāsts par ne-
zināmiem vēstures notikumiem un jauniem faktiem
1918. gada 18. novembrī, kad Latvijas politiķi devās
pie Revolucionārās vācu kareivju padomes ar lūgumu
apsargāt Nacionālā teātra ēku valsts proklamēšanas
aktā; par to, kā tapa fotogrāfa Viļa Rīdzenieka unikā-
lā fotogrāfija „Latvijas Republikas pro-
klamēšana”. Latvijas valsts otro presi-
dentu Gustavu Zemgalu tēlo aktieris
Juris Kalniņš. Filmas scēnārija autori ir
Brigita Eglīte, Aivars Kļavis un Valdis
Eglītis, operātors Valdis Eglītis, kompo-
nists Niks Matvējevs.

No 14. novembra līdz 18. novembrim
svētkos „Staro Rīga!” izgaismos sabied-
riskas ēkas – mūzejus, teātrus, aleju ie-
pretim Ministru kabineta ēkai un citas.

Naktī uz 16. novembri visā Latvijā

notiks „Klubu nakts”, kad dažādās izklaides vietās
skanēs tikai latvieŗu mūzika.

Izdota grāmata „Valsts kancelejai 90”, kuŗā ir zi-
ņas par valsts kancelejas vēsturi, bijuŗajiem vadītā-
jiem, kancelejas tradicijām u. tml. Grāmata tulkota
arī angļu valodā, un to kancelejas pārstāvji dāvinās
ārzemju viesiem.

Latvijas jubilejas monēta

Latvijas Banka laidusi apgrozībā mākslinieka
Aigara Bikŗes sudraba jubilejas monētu „Latvijai 90”.
Monētas aversā ir tēlnieka Burkarda Dzeŗa (1879-
1966) veidotais pirmais
valsts ģerbonis, kuŗa cen-
trālo daļu ar trīs zvaigznēm
apjoŗ latvieŗu strēlnieku
krūŗu nozīmes starotā sau-
le. Monētas reversā attēlo-
tie rokās sadevuŗies bērni
ar Latvijas karodziņu ir
apliecinājums valsts nākot-
nei. 1918. gada 18. novem-
brī vēl nebija ne oficiāla
ģerboņa, ne karoga un him-
nas, nedz nacionālās nau-
das. Toties valsts dibinātā-
jiem bija drosmē, uzņēmi-
ba un ticība brīvai Latvijai.
Bija cerība, ka pasaules
kaŗā pārdzīvotais neatkār-
tosies. Latvieŗu strēlnieku
krūŗu nozīmes starotā saule
kļuva par tēlnieka Burkar-
da Dzeŗa veidotā pirmā valsts ģerboņa sastāvdaļu.
Burts „L” tajā nesa Latvijas vārdu, bet trīs zvaigznes
simbolizēja apvienotos novadus. Sarkanbaltsarkanais
karogs tā lejasdaļā atgādināja balto Daugavu starp
krituŗo un bēgļu gaitās bojāgājuŗo asiņu slacītiem
krastiem.

Losandželosas latviešu nama 35. gada svētki Zaļumballe vai novusballe?

Daļējs zāles kopskats nama svētkos

Varēja domāt, ka uz nama 35. gada svētkiem 20. septembrī atnāks pavisam mazs bariņš tautiešu, jo nesen taču beidzās Dziesmu svētki Ventūrā, daudzi varbūt vēl jutās noguruši un vēlējās atpūsties. Taču bažas izrādījās liekas. Sanāca vairāk nekā plānots.

Bāra telpā pirms pulksten četriem cīkstējās vairāki šachisti. Tamāra Kalniņa-Gučkova uzvarēja rūdītos spēlmaņus Annu un Henriju Flinnus, kuri jutās pārsteigti, ka viņiem īsā laikā pieteikts šachs un mats. Tamāra vēlāk pastāstīja, ka savā laikā pat spēlējusi šachu zibensturnīrā ar Michailu Tālu!

Eduards Reimanis jau laikus sāka cept gaļu un zivis (pēdējās gan aptrūka!), viņš pat ielāgojis apmeklētāju gaumi un zina, kuŗš vēlas labi izceptu stēku, kuŗš pusjēlu vai tikai uguni redzējušu. Arī piedevas, kā parasti, bija bagātīgas un pietika visiem. Galvenais na-

ma svētkos jau nav ēšana, bet tikšanās pēc vasaras brīvdienām, kā arī līdzekļu sagādāšana namam.

Nama priekšnieks Jānis Taube pastāstīja, ka nama finances pagaidām ir stabilas, taču namu vairs neirē tik bieži kā līdz šim, jo ekonomiskā krīze ietekmē visus. Tāpat ienākumu šogad būs mazāk nekā citus gadus.

Zālē visas sēdvietas pie desmit apaļajiem galdiem bija aizņemtas, arī, kad pielika vēl vienu galdu, vēlāk atnācējiem bija jāsež malā, turot šķīvi klēpī.

Atkal jāteic – latviešu nams kļuvis par mazu! Lie-lās zāles priekšā bija novietoti vairāki novusa galdi, viens arī priekštelpā pie spoguļiem. Pārējo zāles daļu aizņēma apaļie galdi, laukuma dejošanai nebija. Tā-tad zaļumballe tā nekādā ziņā nebija, jo dejojot nevienam nebija iespējams.

**Anna Kudlāne (pa labi) un Tamāra Kalniņa
sacentās šaha spēlē**

**Disciplinēti rindā stāvētāji pēc Eduarda Reimaņa
ceptā stēka vai zivs**

Eduards Reimanis apkalpo Mariku Freimantāli

Pirms balles dzirdēju vairākus tautiešus spriežam, ko lai velk mugurā – vai zaļas drēbes. Rūdolfs Hofmanis tiešām bija ieradies zaļā krekļā un biksēs. Kāda dāma izteicās, ka nenāks, ja nevarēs dejot. Taču novusa spēlētāji savā ziņā atgādināja dejotājus – viņi grozījās ap galdiem, vispirms izslējās, tad noliecās, tēmēja ar nūju, graciōzi aizludināja kauliņus, visu to varēja vērot ar baudu.

Brīžiem klusiņām skanēja mūzika, īsti gan to nevarēja saklausīt.

Gunta Šķeļe piedāvāja Dziesmu svētku fotografijas, daudzas ļoti izteiksmīgas, manuprāt, uz tām redzamie cilvēki varēja priecāties, cik viņi Dziesmu svētkos bijuši jūsmīgi – tieši tā, kā tam jābūt. Bija arī pūliņi parādīt fotografijas uz lielā ekrāna, bet tas neizdevās, jo reizēm jau modernā tehnika sanīkojas un datora taustiņi neklausā.

Jā, bija arī apsolītais pārsteigums. Jānis Taube visiem, kuŗi vēlējās, izdalīja aptaujas lapas ar 20 jautājumiem, atbildes vajadzēja uzrakstīt 15 minūšu laikā. Jautājumi bija samērā viegli, tādus varētu jautāt latviešu televīzijas raidījumā „Vai tu esi gudrāks par 5. klases skolēnu?”, piemēram, kas ir Latvijas himnas komponists; kā sauc vietu, kur krita Oskars Kalpaks; kādu populāru priekšmetu ražoja VEF; kā sauc ALAs priekšsēdi (bija iespēja izvēlēties no trim vārdiem); kur notika pirmie Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētki u. tml.

Iespējams, ka daudzi atbildes zināja, taču viens otrs pie bāra jau bija ieņēmis ko stiprāku, turklāt kuŗš gan nezina, ka eksāmena laikā visas atbildes no galvas izkūpējušas, sit kaut nost!

Pirmo vietu un šampanieša pudeli ar 75 punktiem (katra atbilde bija vērtā 5 punktos) ieguva Biruta Šulca, otro vietu un vīna pudeli Rota Boršteina (70 punktu), trešās vietās ieguvēji bija četri: Andris Ritmanis, Ivars Mičulis, Ilga Jankovska un Līlija Raisjāne (65 punkti). Viņi katrs saņēma mazu vīna pudelīti. Vēlāk uzzināju, ka uz jautājumu, kas ir grāmatas „Tobago” autors, kāds bija ierakstījis – Astra Moora. Grāmatu uzrakstīja Aleksandrs Grīns, tā izdota 1934. gadā, es jau tikai aprakstīju 13. un 14. latviešu salidojumu Tobago.

Pēc mielasta un aptaujas vecākie svētku apmeklētāji sāka izklīst. Ap pulksten deviņiem pie galdiem gandrīz neviens vairs nesēdēja, savu danci ap novusa galdiem turpināja vienīgi novusa spēlētāji. Rezultātus uzzināju tikai pēc kādas nedēļas.

Novuss pievelk jauniešus, nav divu domu. Taču saņemtas sūdzības, ka nebija iespējas padziedāt, uzdejojot, zaļumballe nav bijusi, kam tad rīkotāji izvēlē-

jās tādu nosaukumu, jo nebija ne balles, ne zaļumu. Tomēr vakars pagāja ļoti ātri, likās, ka laika ir ļoti maz. Varbūt citugad var irēt lielu telti, kuņā novietot novusa galdus, lai vairāk vietas ir zālē? Taču tad atkal nebūs iespējas skatīties uz jaunajiem, slaikajiem puīšiem. Līdz nākamiem, 36 gada svētkiem, laiks domāt, kā tos labāk rīkot. Ieteikumi vienmēr noder. Vēl ienāca prātā, ka Jānis Taube savā uzrunā teica – nams jau esot pusmūžā, vajadzīgi pamatīgi remontī... Vai 35 gadi ir pusmūžs? Cilvēkam tie taču ir labākie gadi!

Astra Moora

Tie, kuri neatrada vietu zālē, kavējās pie bāra

Novusa 20. septembra turnīra rezultāti

Pāru sacensībās:

- 1. vietā Imants Ošiņš un Inuta Čakāne**
- 2. vietā Jānis Daugavietis un Vadims Puķēns**
- 3. vietā Vilnis Auziņš un Francis Dižgalvis**

Vīriešu sacensībās:
1. vietā Mārtiņš Leikarts
2. vietā Deivids Arbuzovs
3. vietā Vilnis Auziņš

Sieviešu sacensībās:
1. vietā Pegija Kalniņa Taube
2. vietā Inuta Čakāne
3. vietā Līlija Raisjāne

Visi turnīra uzvarētāji saņēma dažādas vērtīgas balvas; daudzas no tām sagādāja Vija Vīksna. Naudas balvas ieguva no dalības maksām un ziedojumiem. Turnīra rīkošanu atbalstīja Dienvidkalifornijas latviešu biedrība un Amerikas latviešu apvienība.

Paskaidrojums

Astra Moora ir kļūdījusies, oktobra biļetenā par Dziesmu svētkiem rakstot, ka Rakstnieku cēliena rīkotājas bija Nonita Priedīte un Helēna Hofmane. Rīkotāja bija tikai Nonita Priedīte, man rīkošanā nekādu nopelnu nebija. Nonita lūdza mani Rakstnieku cēlienu vadīt, kad uzzināja, ka Ivaram Lindbergam tas laikam nebūs pa spēkam. Visu rīkošanu uzņēmās Nonita. Viņa gāja uz bezgala ilgām rīcības komitejas sēdēm darbdienu vakaros, sarakstījās un sazvanījās ar dzejniekiem, izdomāja, kā un ko darīt, sastādīja budžetu, iepirka dzērienus un uzkodas, kā arī atvēlēja savu viesnīcas istabu, kur iepriekšējā vakarā tikties cēliena dalībniekiem un dzejas cienītājiem. Nonita izpētīja, kuŗi rakstnieki piedalījās iepriekšējos, XIV

Rietumkrasta Dziesmu svētkos, viņa iedeva man autoru sarakstu, lai es sameklēju par viņiem informāciju un zinātu, ko par viņiem stāstīt Rakstnieku cēlienā, viņa norēķinājās pēc Rakstnieku cēliena. Visu lielo darbu darīja Nonita Priedīte, un viņa pelnījusi atzinību un pateicību par to!

Helēna Hofmane

Labojums

Pie Helēnas Hofmanes raksta „Par komēdiju *Hotel Paradiso*” oktobra biļetena 15. lappusē ievietotās fotogrāfijas autors ir **Pauls Kūlīts**. Atvainojos autoram, ka viņa vārds netika minēts.

Redaktore

Latviešu Nama Kluba biedri 2008. gadā

Ābele, Anna	Ireland, Gunta	Mattson, Aija	Rozentāle, Māra
Ābele, Eduards	Jacobson, Edgars	Mattson, Andris	Rūsis Edvīns un Tamāra
Ābele, Gatis	Jameson, Brigita	Mattson, Ilze	Rutmanis, Jānis
Ābele, Rīta	Janavs, Jānis	Mattson, Mark un Lolita R.	Samts, Ruta
Amtmanis, Liza	Janavs, Pauls	Meiers, Gints	Simons, Pēteris
Andersons, Anda	Jankovska, Ilga	Mičuls, Ivars un Laura	Stasenko, Sergejs
Auzāne, Jūlija	Jerumanis, Aivars	Mičuls, Nora	Strikaitis, Inguss
Bastjānis, Ērika	Kalniņa, Tamāra	Moora, Astra	Šulcs, Guntars un Biruta
Berger, Antra Priede	Kalviste, Ilona	Moors, James	Švarcs, Antons un Dzintra
Bīriņš, Daina	Kārkliņš, Matīss un Loma	Mūrnieks, Pēteris un Baiba	Svede, Ēriks
Black, Milda A. E.	Keris, Valdis	Paegle, Tāivaldis un Maija	Taube, Jānis un Dace
Boršteins, Gunārs un Rota	Kersels, Kristīna	Pavlovskis, Valdis un Dace	Taube, Jānis Ēriks Jr.
Braukis, Helmūts un Edīte	Kipper, Inta	Pencis, Omula	Tišiņa, Inese
Briedis, Alnis un Lisa	Ķivuls, Juris	Pētersons, Agris un Elza	Tolks, Arnis un Sandra
Briska, Aleksandrs	Ķjaviņš, Jānis	Priedīte, Nonita	Trapse, Benita
Bunķis, Juris	Kovisars, Julia	Priedkalns, Juris	Treide, Andrejs
Citron, Diane	Kreišmanis, Sarma	Purmalis, Kārlis un Velta	Tūbelis, Arnis un Dagmāra
Dābols, Valentīns	Krūkle, Velga	Purmalis, Pēteris	Turjanis, Vija
Daugavietis, Jānis	Krūmiņš, Andrejs	Raisians, Angela	Ūdris, Juris
Dexter, Ruta	Kušķevics Guntis un Gudrīte	Raisians, Pogos un Lilija	Vaits, Astra
Dižgalvis, Ilgvars	Laroux, Cabbot	Ramyeard, Teika	Vanags, Eduards
Dolinskis, Mary	Lasmanis, Mirdza	Ratermanis, Ruta	Vellutini, Biruta
Doršs, Lonija	Laurs, Kazimirs	Ratermanis, L un M	Vingris, Jāzeps
Dumpis, Līzīte	Leitis, Imants	Reimanis, Dace un Eduards	Vinters, Harry
Edmondson, Lisa M.	Lejnieks, Augusts un Ausma	Repecka, Biruta	Virza, Roberts un Elaine
Freimanis, Pēteris un Dzidra	Lejnieks, Jānis un Dzintra	Richters, Arnis	Volkovskis, Valdis
Gonia, Luīza	Līcis, Hugo	Riekstiņš, Juris un Kate	Wolf, Maija
Grote, Jānis	Liel, Ileana	Rimša, Elīze	Zaķis, Vilis un Diāna
Gučkovs, Zigmunds	Liukis, Richards un Marija	Rīpa, Jānis	Zemjānis, Jānis
Gudrups, Rolands	Ložeņicins, Igors	Ritmanis, Andris	Zīle, Ārija
Hofmanis, Rūdolfis un Helēna	Mačulāns, Rolands un Margaret	Rozentāls, Jānis	

Latviešu nama pārvalde sirsnīgi pateicas visiem mūsu Sabiedriskā Centra atbalstītājiem.

LATVIEŠU NAMA PĀRVALDEI

Atbalstot latviešu namu, nosūtu Nama kluba biedru naudu par 2008. gadu.....\$50.00

Nosūtu ziedojumu nama uzturēšanai \$..... Kopā: \$.....

Uzvārds, vārds un adrese:

Tālr.:

El. pasts:

Čeki izrakstāmi ar norādi:

Latvian Ev. Luth. Church – Community Center un nosūtāmi:

Latvian Community Center

1955 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039-3704

Nama ziņas

Latviešu nama 35. gada svētkos 20. septembrī Valdis Volkovskis pielika pie sienas jauno Nama kluba biedru sarakstu, un Irēne Gnerlichas ievaidējās, ka aizmirsusi iesūtīt Nama kluba biedru maksu par 2008. gadu un uz vietas samaksāja. Tātad sarakstā trūkst Irēnes Gnerlichas vārda. Droši vien dažs labs attapās, ka aizmirsis samaksāt Nama kluba biedru maksu, un viņu vārdus lasīsim nākamā biļetena izdevumā.

H. H.

Vai ir dzīve pēc Dziesmu svētkiem?

Šāds jautājums ir uz vienas no Latvijas kultūras ministrijas pēc Dziesmu svētkiem izdotajām pastkartēm. Priekšdarbi parasti ir ilgi, svētku dienas paiet ātri. Tamāra Rūse Dziesmu svētkus salīdzināja ar kāzām, kuņģam mēdz ilgi un rūpīgi gatavoties. Gribējās uzzināt, ko par aizvadītajiem mūsu Dziesmu svētkiem Ventūrā saka divas Rīcības komitejas locekles, deju uzveduma vadītāja Ilze Nagaine un viņas palīdzde Dziesma Teterē.

Kā jūties pēc Dziesmu svētkiem – laimīga, apmierināta, jeb vai esi vīlusies?

DZIESMA TETERE: Apmierināta noteikti, bet vienlaikus mazliet apjukusi. Kā tas var būt, ka sestdienās un svētdienās nav mēģinājumu, nav sapulču nedēļas vidū latviešu namā un kabatas tālrunis nezvana ik pēc dažām minūtēm? Man patiesībā pietrūkst tās kņadas un steiga. Bija tik jauki, ka visi pēdējās nedēļas tikpat kā dzīvojām namā.

ILZE NAGAINĒ: Laimīga, bet pilnīgi iztukšota. Atbraucu mājās un jutos kā no laivas izmesta – Dziesmu svētku sajūsma beigusies, Imanta nav...

Kas tavuprāt izdevās labi un kas ne tik labi?

DZIESMA: Esmu ļoti priecīga, ka mūsu svētki izdevās. Protams, salīdzinot ar Latviju, tie bija mazi, taču mājīgi un jauki. Rīcības komitejas locekļi labi sadarbojās, ikviens ziedoja neskaitāmas stundas laika un darba, lai viss izdotos. Kā jau visos svētkos, vienmēr jāparedz, ka gadīsies kāda ķibe, taču pa visiem kopā viss tika novērsts. Vienīgi domāju, ka mums vajadzēja iesaistīt vairāk brīvprātīgo darbinieku, tad varbūt būtu bijis mazliet vieglāk.

ILZE: Pirms deju uzveduma dzirdēju daudz neticīgu spriedelējumu, ka repertuārs mūsu deju kopām ir par sarežģītu, bet mēs pierādījām, ka varam dejot tās pašas dejas, ko deju kopas Latvijā un mums pa spēkam dejas ar sarežģītu choreografiju.

Nedomāju, ka bija kaut kas, kas neizdevās. Vienīgi projekcijas biju ielānojuši plašākas un zīmju lietu uz priekšējā aizkara, bet tehniskās iespējas mums bija ierobežotas.

Vai būtu ar mieru vēlreiz visu uzņemties?

DZIESMA: Droši vien būtu, jo vienmēr cenšos palīdzēt, kad vien nepieciešams. Taču tagad tomēr mazliet jāatpūšas.

ILZE: Jā, es būtu ar mieru to vēlreiz uzņemties.

Ko šajā laikā iemācījies?

DZIESMA: Iemācījos, ka var visu panākt, ja vien ir vēlšanās un ģimenes un draugu atbalsts. Ar lielu sajūsma atceros, kā ar Andru Staško devāmies

iegādāties visu vajadzīgo dziesmuspēlei un bērnu rītam. Mums bija ļoti interesantas pastaigas un iepirkšanās dienas *Home Depot* un lietoto mantu veikalos. Ar Ilzi Nagaini un meitiņām izķemmējām lielo apģērbu rajonu Losandželosā, lai iegādātos nepieciešamo tautasdeju uzvedumam. Pilnīgi skaidrs, ka jebkur var doties, ja esi kopā ar draugiem un visu uztveŗ nevis kā apgrūtinājumu, bet gan kā jaunu pieredzi. Ko vēl iemācījos? Krāsot, naglot, slaucīt, mazgāt, šūt, cept un vārīt! Uzzināju, cik gardi ir Ilzes tomāti no viņas mazdārziņa un ka tautasdejas dejojot, meitenēm noteikti jāvelk apakšbrunči. Arī, cik mana meita Anija ir apņēmīga un cik mūsu jaunieši apdāvināti!

ILZE: Aiz kulisēm jutos kā diriģents, kas diriģē gaismas, mūziku, projekcijas, dejojāju uznācienus, balsi, jo vienā mēģinājumā to visu izmēģināt nevar. Vēlreiz pārliecinājos, ka pilnīgi viss ir jāizdomā līdz pēdējam sīkumam un, ja kas nav izdomāts, tad arī tas neizdosies.

Vai darbabiedri amerikāņi arī apmeklēja svētkus? Ceru, ka viņi zina, ka Latvija neatrodas Afrikā?

DZIESMA: Gan mūsu bijušie kaimiņi Ventūrā, gan daži kollēgas ieradās vairākos sarīkojumos. Mūzikai un dejai jau nav nepieciešama valoda, šīs mākslas ir starptautiskas. Mani kollēgas ir labi izglītoti par Latvijas ģeografiju un vēsturi. Manā darba vietā uz galda vienmēr ir informācijas apraksti, grāmatas un teksti angļu valodā, ko ikviens var pašķirstīt un paņemt līdzi. Ar dažiem kollēgām pat sasveicinājos latviski. Te nav svešas Frazes: kā tev klājas? paldies! lūdzu!

ILZE: Bija atnācis tikai viens dakteris, kaut gan solījās gandrīz visi. Kollēgu interese bija liela, taču nedomāju, ka viņiem ir skaidrs, ko mums, latviešiem, tādi svētki nozīmē.

Kuŗa deŗa tev pašai patīk vislabāk un vai ir tūda, kas ne visai?

DZIESMA: Katrai paaudzei ir savi choreografi un deŗas, kas sirdij tuvākas. Man ļoti patīk Viŗa Ozola un Jāņa Purviņa choreografētās deŗas, tās ir sareŗģītas, paiet laiks, lai tās iemācītos, deŗotājiem jāapbruņojas ar pacietību, taču ir lieliskas, kad viss izstrādāts līdz sīkumam.

Choreografu Harija Sūnas un Johannas Rinkas deŗas ir daŗa no mūsu repertuāra „vecmeistaru” darbiem. Ar deŗām ir tāpat kā ar valodu – tās attīstās un mainās. Nesen pašķirstīju „Sudmalīņu” aprakstus... visiem tik pazīstama deŗa, bet vai kāds spētu nosaukt visas

„Sudmalīņu” variācijas? Pat vienam choreografam tās var būt vairāk par vienu vai divām...

Man nav deju, kuŗas nepatīktu, jo domāju, ka nav neglītu deju vai sliktu choreografu; mēdz būt slikti skolotāji vai nepaklausīgi audzēkņi. Katrai dejai ir dvēsele, tā ir jāsaprot, un, ja mēs kādu deju iestudējot nespējam saprast tās dvēseli vai to pārprotam, tad viņa ir tulkojumā...

ILZE: Izvēlējos tikai dejas, kuŗas man pašai patīka un likās interesantas, izņemot dejas pēdējā daļā „Mēs – tālumā”, kur mūsu pašu choreografiem tika lūgts atvest jaundejas. Tās es pati redzēju pirmo reizi koncertā. Gribējās parādīt dažādību – gan kādu no deju pierakstiem, kā „Sešdancis”, gan arī kādu no mūsdienu choreografijām, kā „Es redzēju Rīgas pili”. Mans īpašs lūgums „Pērkonītim” bija iestudēt „Sasala jūrīna” un „Tymā upes molā”. Pērnruuden teicu Dziesmai, ka jāiestudē „Sasala jūrīna” (sākumā tā programmā nebija ietverta), un viņa man atbildēja: ja sadabūsi 12 tridekšņu, tad iestudēsīm. Jau nākamā dienā mana māsa Latvijā sāka meklēt tridekšņu meistarū un izrādās, ka tādu ir ļoti maz. Tikai viens meistars Alūksnē bija ar mieru mums tos pagatavot. Droši vien šī un „Prūšu zeme” ir manas mīļākās dejas. Paldies Dziesmai un „Pērkonītim”.

Jā, uz pavasaŗa pusi gatavosīm tautasdziesmu koncertu.

Paldies Dziesmai un Ilzei par atbildēm!

Dziesmu svētkos gan Rīgā, gan Ventūrā jūsmoju par vispārējo gaisotni – visi cilvēki likās tik jauki, pieklājīgi, galvenais – vienoti. Ikdienā mums tik ļoti pa-

tīk savā starpā ķildoties, teikt asus vārdus.

Latvijā pēc Dziesmu svētkiem biju Krimuldā un tikos ar zemnieku saimniecības „Kalndunduri” vadītāju, lopkopi Viesturu Liepiņu. Ļoti nopriecājos, kad viņš pateica tieši to pašu, kas, manuprāt, ir svarīgākais – mums jābūt vienotiem vienmēr, ne tikai Dziesmu svētkos. Par to mums visiem ir biežāk jāpadomā.

A. M.

Foto: Gunta Šķēle

Trīs perfektas dienas Rapidsitijā

Atvainojos lasītājiem, ka tikai tagad turpinu savu stāstu par Dienviddakotu. Bija aprakstāmi citi notikumi, un biļetena 32 lappusēs visu nevarēja ietilpināt.

Varbūt vienam otram nepatika virsraksts. Zinu, tas varēja būt: Trīs lieliskas, neaizmirstamas, vienreizējas dienas (vai citādi, latviešiem jau pašiem savu vārdu netrūkst) Rapidsitijā, taču esmu iesaistījies lidojumu sabiedrības *United* spēlītē – krāju lidojumu jūdzes, lai nesezonā kādreiz dabūtu brīvbiļeti, un *United* izdod žurnālu *Hemispheres*, kurā katrā numurā ir apraksts par kādu pilsētu, piemēram, *Three perfect days in London* un tamlīdzīgi. Atzīstos, virsrakstu savam stāstam aizņēmos no šī izdevuma.

Tātad – jūnija/jūlija/augusta biļetenā stāsts beidzās, ka pirmās Rapidsitijā aizvadītās dienas beigās tērējēju ar Ridu un Pauli Dzintariem un dzēru Pauļa pašdarīto vīnu.

Nākamā dienā Rita, viena no Dzintaru vedeklām, atbrauca diezgan paagri, mēs ar Ridu Dzintaru sēdāmiešiem viņas automašīnā, un trijātā devāmies uz Bedlendu. Nezin kāpēc biju iedomājusies, ka Bedlenda ir plašs, nepārredzams līdzenums, kur nekas neaug. Kāpēc tā, nezinu, jo līdzenumā taču parasti kaut kas aug! Pēc nelielas maldīšanās, bet arī tā bija interesanta, jo pa ceļam radās izdevība redzēt valdības celstās mājas indiāņiem, sasniedzām apvidu, kur priekšā rēgojās kalni. Vīspirms iegājām informācijas centrā un apskatījām nelielo izstādi pie tā. Izrādās, ka jau 1929. gadā nolemts izveidot Bedlendas nacionālo monumetu, un par tādu to ASV trīsdesmit otrais prezidents Franklins Delano Rūzvelts (1882-1945) pasludinājis desmit gadu vēlāk. 1978. gadā to nosauca par Bedlendas nacionālo parku. Tā platība ir 244 000 akru, un to veido visdažādākās formas erēzijas kalni, kuŗu virsotnes reizēm atgādina pīķus, kā arī lielākā jaukta zālāja prērija visā Amerikā. 64 000 akru ir pilnīgi neskarts apvidus. Zinātnieki šo parku uzskata par īstu fosiliju paradīzi, te var pētīt zirgu, aitu, cūku, degunradžu un citu dzīvnieku evolūciju. Droši vien ikvienam ir liels vilinājums parakņāties zemē un atrast kādu miljoniem gadu vecu kauliņu. Taču tūristiem ko tādu darīt ir stingri aizliegts. Visu pagājušo ģeoloģisko periodu fosilos organismus un dzīvās dabas attīstību pētī paleobotāniķi un paleozoologi. Var iedomāties, kādu sajūsmu viņos izraisa jauni atradumi, un tādu Bedlendas nacionālā parkā netrūkst. Paleontoloģija palīdz rast atbildes uz jautājumiem, cik veca ir zeme, kāds agrāk bijis klimats, kādas pārmaiņas tūkstošiem gadu laikā notikušas,

kādi dzīvnieki skraidījuši pa zemi un kādi augi auguši.

Šķiet, vairāku tautību pārstāvji bijuši vienisprātis, nosaucot šo apgabalu par Bedlendu. Viena no ASV pamattautām, lakota indiāņi to raksturojuši kā *makhóšiča*, spāņu kolonisti *tierra baldía* un *cárcava*, kā arī *malpais*, kas nozīmē tuksnesīga zeme, franču kažokzvēru mednieki to dēvējuši *les mauvaises terres à traverser* – slikta zeme, ko grūti šķērsot.

Tūkstošiem gadu šajā teritorijā medīja indiāņi, arhaiologi atraduši viņu bultas un sadzīves priekšmetus, ar kādiem tika nogalināti bizoņi, truši un citi dzīvnieki. Indiāņi ir pārliecināti, ka prēriju bizonā iemiesojies gars miesu un dvēseli apgādā ar visu nepieciešamo. Mednieki ēda tikko nogalināta bizona aknas, visi ciema iedzīvotāji pārtika no vārītas vai ceptas gaļas. Dzīvnieka āda izmantota apģērbam, mītnes celšanai, no kauliem gatavoja seglus, darbarīkus un ieročus. Bizonu pūšļos nesa ūdeni, dzīvnieku mēsli bija labs kurināmais, no nagiem ieguva līmi. Ir dziesmiņa par nokautu kazlēnu, no kuŗa paliek pāri tikai ragi un nagi. Indiāņi izmantoja arī tos.

Visi bizoni laika gaitā tika izšauti, apmēram 100 gadu tie nebija redzēti. Bizonus atkal sāka ieviest

1963. gadā un tagad jau to savairojies līdz 600. Parkā no iznīcības cenšas pasargāt arī melnkāju sesku (*Mustela nigripes*), kas ir viens no visvairāk apdraudētajiem dzīvniekiem Ziemeļamerikā.

Latvijā katru pavasari lasām par kūlas dedzinātājiem, kuŗu dēļ nodeg arī viena otra ēka un iet bojā cilvēki. Bedlendas prērijas ekosistēmu uguns atjauno. Prēriju nereti aizdedzina zibens, arī indiāņi regulāri dedzināja prēriju, lai izdzītu dzīvniekus. Tagad Bedlendas nacionālā parkā ir īpaša programma, katru

gadu pavasarī un rudenī īpašas vienības izdedzina noteiktu prērijas platību. Ir vesela zinātne, kā to veic, un dažādi veidi, kā uguns tiek virzīta – pa vējam, pret vēju, paralēli vējam, atkarībā no laikapstākļiem un dedzināmās platības lieluma. Apmēram trīs vai četru nedēļu laikā ekosistēma prērijā atjaunojas.

Par visu to uzzināju informācijas biroja nelielajā izstādē jeb mūzejā, kur viss pārskatāmi un pamatīgi izskaidrots, izmantojot mūsdienu datortehniku. Varēja apskatīt arī Bedlendas nacionālā parka maketu. Mēs parkam izbraucām cauri ar auto, ir arī tūristu takas, bet tad vajag daudz vairāk laika.

Reizēm apstājāties un skatījāties uz kalniem no iekārtotajiem skatupunktiem. Bedlendu mēdz salīdzināt ar Mēness ainavām. Kalni vietumis ir skaistās krāsās, sārti un dzelteni, mazliet arī iezilgani un zaļgani. Dzīvojamo ēku, protams, tur nav. Kādā vietā prērijā esot uzcelta velēnu māja, kādās dzīvoja pirmie cēļotāji, jo

Dienviddakotā ne visur aug koki, bet to nelaimējās redzēt.

Braucām gaŗām kalniem, kuŗu smailes atgādināja adatas. Vairākās vietās ceļš izkalts klintī un ir tik šaurs, ka cauri vienlaikus var izbraukt tikai vieni spēkrati.

Laikrakstā *Los Angeles Times* nesen bija ziņots, ka ASV Nacionālo parku pārvaldē sprieŗ par iespēju Bedlendas parka dienvidu daļu atdot pamatiedzīvotāju, siu cilts indiāņu pārvaldībā. Indiāņiem to atņēma 1942. gadā, kad šī teritorija uz laiku tika pārvērsta par artilērijas poligonu.

Pievakarē ie braucām pilsētā ar nosaukumu *Wall*. *Wall Drug* reklāma ir ik uz soļa vai visās Dienviddakotas brīvceļu malās, bet to var redzēt arī Francijā, Anglijā, Afrikā, Indijā, Vācijā un citās pasaules valstīs. 1931. gadā no Nebraskas te ieradās Teds Hasteds (Hustead) un atvēra nelielu veikalu. Piecus gadus vēlāk viņa sievai Dorotejai ienākusi prātā ģeniāla ideja – visur izkārt paziņojumus, ka viņu veikalā izslāpušiem tūristiem bez maksas piedāvā ledusūdeni. Izslāpušu tūristu netrūkst līdz šai dienai. Kopš 1970. līdz 1990. gadam veikalu vadīja Teda dēls Bills un uzņēmumu ievērojami paplašināja, izveidojot tādu kā Disnejzemi vai Gunāra Ķirsona „Lido” ar dzirnavām Daugavmalā. Te ir izpriecu vietas bērniem – slīdkalniņi, dažādi dzīvnieki, kuŗiem var uzrāpties mugurā, indiāņu ciems, miniatūrs Rašmora kalns. Arī pieaugušiem sagādātas daždaŗdas iespējas izklaidēties – ir iespēja noklausīties kauboju orķestri, iepirkties neskaitāmos veikaliņos, apskatīt farmācijas mūzeju. Te ir ēstuve, izstāŗu zālītes, publiskie peldbaseini, kafejnīca, kas uzcelta apkārt pirmajam pilsētā iestādītam kokam, kuŗa lapotne sniedzas ārā pa caurumu griestos. Kafijas tasīte te vēl aizvien maksā tikai piecus centus.

Ariande Dzintara un kaubojs (dziemžēl mākslijs)

Wall Drug īpašnieki pilsētā ir vieni no galvenajiem darba devējiem, viņi nodarbina apmēram trešdaļu no iedzīvotājiem. Katru gadu pilsētā iegriežas vairāk nekā miljons apmeklētāju – apmēram 20 000 vienā vasaras dienā. Tagad uzņēmumu vada dibinātāja mazdēls Rīks. Pilsētā 2000. gadā bija tikai 818 iedzīvotāju, un viņš vasarās importē darbiniekus veikaliem un restorāniem no Krievijas, lielākoties studentus, kuŗi angļiski runā ar krievu akcentu un savā starpā, protams, krieviski. Amerikāņu studentu, kuŗi vēlētos strādāt, laikam pietrūkst.

Cita interesanta pilsēta ir Sturgis, kuŗā gan neiznāca būt, bet tikai gaŗām braukt. Pilsēta nosaukta par godu leitnantam Džekam Sturgim (Lt. Jack Sturgis), kas 1876. gadā slavenajā *The Battle of the Little Bighorn* krita cīņā ar indiāņiem. Te katru gadu notiek vēsturisko notikumu piemiņas dienas, iekārtots arī mūzejs.

Taču sevišķu slavu pilsēta kopš 1938. gada ieguvusi ar saviem gadskārtējiem motociklistu saietiem, kuŗi sākumā notika nedēļas nogalē. Gadiem ritot, tie kļuva arvien ievērojamāki, un tagad ir Amerikā lielākie motociklistu svētki, kas ilgst veselu nedēļu. Katru gadu augustā otrajā nedēļā te sabrauc apmēram 500 000 motociklistu, un citkārt klusā pilsētiņa pārvēršas. Te ir motociklistu slavas zāle un mūzejs, kuŗā esot visādi interesanti gan antīki, kad gluži moderni motocikli. Protams, visi viesi ir jāpaēdina, tātad ēdnīcas un restorāni darbojas ar pilnu jaudu. Apmeklētājiem piedāvā dažādas ekskursijas pa tuvāko apkaimi, uz Melnajiem kalniem un 1929. gadā atklāto dabas fainomenu *Wonderland Cave* ar stalaktītiem un stalagmītiem.

Gandrīz katru vasaru uz motociklistu svētkiem no Losandželosas brauc dr. Juris Buņķis. Tur viņš tiekoties ar draugiem no Amerikas un Eiropas. Dr. Juris Buņķis atsūtīja arī vairākas savu ceļojumu fotografijas.

Trīs augšējie foto no dr. Juŗa Buņķa archiva

Droši vien ir jauki sēdēt aizmugurē un ļaut vējam plivināt matus. Motociklu ne pārāk sen iegādājies Ralfs Niedra. Iespējams, arī viņš citgad dosies uz šiem motociklistu svētkiem.

Melnie kalni, kuŗus var redzēt no tālienes, lakota indiāņiem ir svēti, un viņi protestēja pret izrakteņu ieguvu šajā apgabalā. ASV valdība 1868. gadā parakstīja līgumu par atteikšanos no Melnajiem kalniem. Taču pēc četriem gadiem te atklāja zelta iegulas, un uz šejieni straumēm sāka plūst zeltrači. Izcēlās Melno kalnu karš, kas ilga desmit gadu, tātad zeme te ilgi slacīta ar indiāņu un amerikāņu asinīm. Lakota indiāņi 1877. gadā bija spiesti parakstīt līgumu, atdodot Melnos kalnus ASV, bet kaŗadarbība turpinājās vēl 14 gadu. Lakota nozīmē „mīlošs, draudzīgs, vienots”. Indiāņu virsaitis Sēdošais Bullis savulaik teicis, ka nevajag daudz vārdu, lai pateiktu taisnību; indiāņi ir nabadzīgi, bet brīvi, un neviens baltais cilvēks viņus nekontrolēs; ja lemts mirt, tad aizstāvēt savas tiesības. Viņš arī rētoriski jautājis, vai tāpēc ir sliktāks, ka viņa ādas krāsa ir sarkana, ka ir dzimis, kur dzīvoja viņa tēvs, ka gatavs mirt par savu tautu un savu zemi. Filologs Juris Cibulš raksta, ka Lakotas indiāņu kultūrā ļoti svarīga ir viņu valoda, jo valoda ir *wakan* (ļoti spēcīga) un tajā runā ar *wamaskaskan* (dzīvām būtnēm uz zemes). Juris savācis turpat 2000 ābeču no 150 zemēm 280 valodās un dialektos, rīkojis to izstādes Latvijas mūzejos, skolās, bibliotēkās, klubos. Viņam ir arī lakota indiāņu ābece.

Tagad lakota indiāņi pārsvarā dzīvo piecos rezervātos Dienviddakotas pavalsts rietumos, kā arī atsevišķos rezervātos Montanas un Ziemeļdakotas pavalstī, kā arī Kanadā, Saskačevanā un Manitobā.

ASV gaisakuģi nosaukti vairāku indiāņu tautu vārdā piemēram, *Sioux, Kiowa, Apache, Dakota, Cherokee*. Lakota indiāņu vārdā nosaukts ASV armijas hēlikopters UH-72A Lakota.

Lakota indiāņi ir iestājušies Nepārstāvēto nāciju un tautu organizācijā, lai meklētu aizstāvību un savas kultūras un tiesību atzīšanu uz zemi.

Pērngada nogalē dakotas cilts indiāņu virsaišu pārstāvji paziņoja, ka lauž līgumu, kas ticis parakstīts ar ASV valdību pirms vairāk nekā 150 gadiem. Indiāņi izstājoties no ASV, un tiekot dibināta valsts ar nosaukumu Dakota (Dakota tulkojumā nozīmējot – draugu savienība.) Jaunā valsts ietvērot Nebraskas, Montanas un Vaiomingas pavalsts daļas, kā arī Dienviddakotu un Ziemeļdakotu un gatavojas nodibināt diplomātiskās pārstāvības pasaules valstīs. „Mēs vairs neesam ASV pavalstnieki, un ikviens, kas dzīvo piecu atdalījušos pavalstu zōnā, var mums pievienoties,” paziņoja indiāņu tiesību aizstāvis Rasels Minss, piebilstot, ka vi-

siem, kuŗi dzīvo jaunās valsts teritorijā, tiks izdotas jaunas pasas un autovadītāja apliecības. ASV Valsts departamentam nosūtīts paziņojums, kuŗā rakstīts, ka visas iepriekšējās vienošanās un līgumi eksistējuši tikai uz papīra un nav paglābuši indiāņu zemi, kā arī vēstures un kultūras mantojumu no masveidīgas izlauptšanas.

„Dakotas ar ASV amatpersonas parakstījušas 33 līgumus, kuŗi tagad tiek laužti,” informēja Filiss Jangs, indiāņu tiesību aizstāvis kopš 1977. gada. Dakotas cilts cīņu par savu neatkarību sāka 1974. gadā, kad pieņēma Neatkarības deklarāciju. Tātad ne tikai zem olīvkokiem nav miera... Vai daudzi izņēmuši jaunas pasas un autovadītāju apliecības, nav zināms.

Otrās dienas vakarā atkal pie vakariņām, protams, dzērām vīnu. Pauls Dzintars nesen elektroniskā pasta vēstulē rakstīja: „Žēl, ka nevaru aizsūtīt Tev kādu vīna pudeli, man ir ļoti labs, garšīgs ērkšķogu un jāņogu vīns. Patlaban rūgst arī desmit galonu pīlādžu vīna...”

Diemžēl tikai no tālienes izdevās apskatīt skaisto norvēģu luterāņu baznīcu *stavkirke*, Borgundas viduslaiku baznīcas kōpiju, jo tā atvērta vienīgi tūristu sezonas laikā. Oktōbrī sezona jau beigusies, vērti bija slēgti. Vārds *stavkirke* veidots no norvēģu valodas diviem vārdiem: *stav* (pāļi – koka ēkas pamatos iedzīti daudzi lieli pāļi, uz kuŗiem tā balstās) un *kirke* (baznīca). Baznīcas celšanai Rapidsitijas norvēģi vāca ziedojumus, to uzcēla 1969. gadā. Te ir arī mūzejs, telpas dažādiem sarīkojumiem, norvēģiem raksturīgas skulptūras.

Kopš Berlīnes mūŗa krišanas 1989. gada 9. novembrī tā daļas aizvestas uz visām pasaules malām, arī Rīgu un Rapidsitiju. 1996. gada 5. oktōbrī Berlīnes mūŗa fragments un divi tanku sprosti novietoti Rapidsitijas Piemiņas parkā (Memorial park), te ir arī samērā plaši izziņu materiāli par auksto kaŗu.

Paulis Dzintars pie Berlīnes mūŗa fragmenta

Dienviddakotu dēvē par Prezidentu pavalsti, lai kam jau tā ir vispatriotiskākā visā Amerikā. Rapidsitijā 2000. gadā sāka īstenot plānu desmit gadu laikā pilsētas centrā novietot visu ASV prezidentu bronzas skulptūras dabiskā lielumā un attiecīgā laikmeta tērpā. Pērn bija gatavas jau 27 skulptūras, tās darinājušas vietējie mākslinieki. Katru gadu jūnija beigās tiek rīkoti Prezidentu svētki, kad notiek parādes, koncerti, konkursi u. tml.

Tēlnieka Džona Lopesa darinātais ASV 35. prezidenta Džona Kenedija pieminēklis

Rapidsitijā ir vairāki interesanti muzeji. Ģeoloģijas muzejā iespējams aplūkot dažādu dzīvnieku kaulus, skeletus, derīgo izrakteņu kolekcijas.

Pilsētas muzejā var pavadīt vai visu dienu, pētot, kā 19. gadsimta 80. gados dibinātā Rapidsitija laika gaitā attīstījusies. 1885. gadā te uzcelta *The School of Mines* un gadsimta beigās pilsēta kļuva par centru, kas apgādāja ar darbarīkiem raktuvju strādniekus un lauksaimniekus. Otrā pasaules kara laikā te bija *Ellsworth Air Force Base*, un laikā no 1940. līdz 1948. gadam pilsētas iedzīvotāju skaits strauji pieauga.

1972. gada 9. jūnijā pilsētu ļoti izpostīja plūdi, gāja bojā 238 cilvēki. Kas gan varētu domāt, ka nieka strautiņš pārplūstot var nodarīt tik milzīgus postīju-

mus. Pēc nelaimes pilsētā daudz kas nojaukts un uzcelts no jauna.

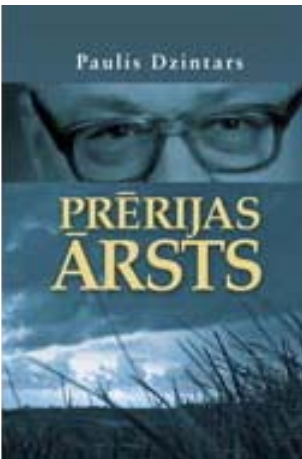
Dinozauru parkā ir iespaidīgu milzu dzīvnieku skulptūras; tādi dzīvojuši pirms daudziem tūkstošiem gadu, kad cilvēku vēl nemaz nebija

Kāds tad ir latviešu ieguldījums Rapidsitijai? Dzintaru vārds pilsētā ir populārs, jo Paulis Dzintars bija pazīstams ārsts, tagad viņa praksi pārņēmis dēls Egons. Egonam un Ritai ir četras skaistas meitas, viena no viņām, Marisa Dzintara, divus gadus mācījās aktiešu skolā Holivudā un meklē vietu slavenību zvaigznājā, kur gan iekļūt ir ļoti grūti. Latviešu namā viņa nav redzēta, lai gan būtu vērts iepazīties, piemēram, ar Artūru Rūsi un citiem latviešiem, kuri nodarbināti kinorūpniecībā. Varbūt Artūrs viņai varētu sagādāt kādu lomu seriālfilmā „Netīrā, pievilcīgā nauda”, kuŗai viņš ir viens no producentiem.

Apbrīnoju ne tikai Pauļa Dzintara vīna pagrabu, bet arī viņa apskaužami kārtīgo garāžu – ārstam jāzina, kur katrs instruments atrodas

Lidostā pirms prombraukšanas pamanīju paziņojumu par Rapidsitijas māsas pilsētu Vācijā – Apoldu, un ieminējos Paulim Dzintaram, ka Latvijā tāda varētu būt viņa dzimtā Madona. Paulis atbildēja, ka paietu ilgs laiks, kamēr to panāktu, jo vajadzētu sarakstīties, saskaņot, apmainīties delegācijām utt. Viņam pašam daudzo gadu dēļ būtu grūti to izdarīt. Taču varbūt Egons to varētu sākt un īstenot? Pauļa dēls Valdis arī ir ārsts, Gunārs un Viktors strādā citos darbos, taču arī viņi kalpo savai pilsētai, kuŗā uzauguši un gājuši skolā.

Par laimi iedomājos pajautāt Paulim Dzintaram, vai tad viņš nav uzrakstījis savu dzīvesstāstu, ko atstāt dēliem un mazbērniem. Kā nu ne, esot gan, un viņš izvilka pabeztu manuskriptu. Priecājos, ka gada laikā apgāds *Nordik* Latvijā laika klajā grāmatu. Iesaku visiem to iegādāties un izlasīt. Paulis tajā interesanti apraksta piedzīvoto un novēroto savā ilgajā praksē. Gaŗlaikoties viņam nekad nav bijis laika.

Ne jau visu bija iespējams tik īsā laikā apskatīt, bet pārāk ilgi ar savu klātieni nevienu nedrīkst apgrūtināt. Ir sena paruna, ka ciemiņš ir tikai trīs dienas. Daudz kas palika neredzēts – 1959. gadā dibinātais Bērnu parks, slavenās alas – *Wind Cave* un *Jewel Cave*, Vaska figūru mūzejs, *Bear Country* un *Reptile Gardens*, kur esot vairāk krokodīlu un čūsku nekā jebkur citur pasaulē. Laikam būs uz Dienviddakotu jābrauc vēlreiz.

Astra Moora

Aicinām ikvienu Dienvidkalifornijas latvieti kļūt par Amerikas latviešu apvienības biedru!

ASV ir apmēram 90 000 latviešu izcelsmes iedzīvotāju, bet ALA ir apzinājusi tikai nelielu daļu no viņiem. Diemžēl arī daudzi Dienvidkalifornijas latvieši nav ALAs biedri. Mūsu biedrība varētu uz kongresu sūtīt vairāk delegātu, ja Amerikas latviešu apvienībā ar biedrības starpniecību iestātos vairāk biedru. Kopīgi strādājot, mēs varam dot daudz, atbalstot latvisko izglītību un kultūru ne tikai mūsu jaunatnei, bet visai latviešu sabiedrībai – šeit, ASV, kā arī Latvijā!

ALAs Biedru nozari vada MarcisVoldiņš, tālr.: 617-969-2310; e-pasts: mvoldins@aol.com

Dzirdēts, redzēts, lasīts, novērots

■ XV Rietumkrasta latviešu Dziesmu svētku rīcības komitejas darbinieki lēš, ka svētkos bija 1200-1500 dalībnieku un apmeklētāju. Rīcības komitejas locekļi ir gandarīti, ka nav nekāda iztrūkuma, svētki beigušies ar nelielu atlikumu. Viņi pateicas visiem, kuŗi atbalstīja svētku labu izdošanos!

■ Iepriekšējā biļetena izdevumā bija ziņots, ka režisors no Latvijas Miks Ozoliņš un aktrise Agnese Zeltiņa Holivudā uzņem pilnmetrāžas filmu ar nosaukumu „3 of Us”. Miks Ozoliņš divas dienas strādāja pie Jāņa Daugavieša, iespējams, lai labāk iepazītos ar Losandželosas mājām un to iekārtojumu.

■ Latvijas žurnālā „Kas jauns?” ievietots gaŗāks raksts ar daudziem attēliem par bijušo modeli no Latvijas Inesi Misāni, kas pērn par diviem miljoniem dolaru nopirkusi māju Malibu, to remontē un iekārto. I. Misāne Malibu dzīvojusi jau agrāk, kad apprecējusies, taču ar vīru pēc četriem gadiem izšķīrusies un pārcēlusies uz Ņujorku. Taču Ņujorkā ziemās ir auksti un peldēties ārā baseinā varot tikai vasarās, bet peldēšana ir viena no Ineses mīļākajām nodarbībām. Viņas tuvi draugi līdz šim bijuši aktieŗi Šons Pens, Ričards Gīrs, Vels Kilmers un dziedātājs Rikijs Mārtins. Latviešu namā Inese Misāne, šķiet, vēl nav bijusi.

■ Laikraksts „Dienas Bizness” 12. jūnija pielikumā atrodams ziņas par 1000 Latvijas miljonāriem. „Miljonārs ir cilvēks, kuŗa īpašumu vērtība ir vismaz miljons eiru vai kuŗš pēdējos piecos gados darījumā, kas atspoguļots publiski ticamos datos, nopelnījis vismaz šādu summu,” skaidro saraksta veidotāji Lato Lapsa un Kristīne Jančevska.

Šajā sarakstā ir arī Losandželosas latvietes, māsas Ligita Jostiņa (dz. 1933. g. 14. decembrī) un Aija Līviņa Jostiņa-Karluči (dz. 1935. g. 29. martā). Abas māsas par 1,77 miljoniem latu pārdevušas 1381 m² lielu zemes gabalu, Rīgā, Zvaigzņu ielā 24, uz kuŗa atrodas arī divas ēkas. Īpašums iegūts 1993. gadā denacionalizācijas ceļā. Viņām pieder arī divi nekustamie īpašumi Ogres rajonā.

Aija Jostiņa-Karluči mirusi š. g. 18. septembrī. Kādā no 1964. gada Losandželosas laikrakstiem žurnālista Harrisona Karrolla (Harrison Carroll) slejā pieminēts, ka aktieŗa Brjūsa Kabota (Bruce Cabot) jaunā draudzene ir latviešu skaistule Aija Jostiņa.

**Dusmīgs cilvēks ātri top vecs.
Jauno draugu dēļ neaizmirsti vecos.
Godāsi veco paaudzi, godās tevi.
Austrumu gudrības**

MUMS ZUDUŠIE

Adolfs Ābele

1914. g. 24. III -2008. g. 19. VI

Nereti, kad kāds no Dienvidkalifornijas tautiešiem aizgājis un biļetena redaktore piezvana, lai es par viņu uzrakstu, man jāmeklē informācija, apzvanot paziņas, jo kaut arī es kopš aizritējušā gadsimta 50. gadiem daudzus pazīstu, patiesībā par viņiem maz ko zinu. Ar Adolfu bija vienkāršāk. Viņš

atstāja divas rokrakstā pierakstītas klades ar savu dzīvesstāstu, lai meitai Madarai un brāļa Ernesta bērniem būtu kas zināms par viņu senčiem un par to laiku dzīves un darba apstākļiem Latvijā un arī par vēlākiem trimdas laikiem. Nora Mičule man laipni aizdeva šīs klades un fotoalbumu.

Adolfs Fricis Ābele dzimis īsi pirms Pirmā pasaules kara Limbažu pagasta Lielgribošos. Vārds Fricis viņam pašam neko nepatika, bet šo vārdu viņam izvēlējās tēva tēvs, kas pats bija Fricis un gribēja, lai vārds ģimenē turpinātos. Ģimenē bija četri bērni – Eidis, Vilma, Ernests un Adolfs.

Adolfs sākumā mācījās skolās turpat Limbažos, bet 15 gadu vecumā devās uz Jelgavas lauksaimniecības vidusskolu. Tā vēlējās viņa tēvs. Šī bija ļoti laba skola ar daudz plašāku programmu nekā parastās vidusskolas. Disciplīnas problēmu tur nebija, jo skolas direktors Jānis Mazvērsītis visiem audzēkņiem pietēca – ja kādam ir prātā citas domas, ne mācīšanās, lai laikus šo mācību iestādi atstāj. Direktors pret audzēkņiem izturējās kā pret pieaugušajiem, iemācīja viņiem pašdisciplīnu un gatavoja viņus lauksaimniecības akadēmijai. Ap to laiku Adolfs Ābele zaudēja tēvu, un tā kā abi brāļi Eidis un Ernests jau studēja un mājas ienākums nebija pietiekami liels, lai arī Adolfs varētu studēt, pēc vidusskolas beigšanas viņš atgriezās mājās, lai palīdzētu mātei saimniekot.

Mācoties Jelgavas vidusskolā, viņš bija iestājies Viestura savienībā, kas bija ārpuskolas organizācija, kurā varēja darboties tikai sekmīgākie skolēni. Tur katru ceturtdienu notika vakari, uz kurām aicināja plaši pazīstamas personas – literātus, politiķus, mācītājus u. c. Tā Adolfs iepazinās ar daudziem rakstnie-

kiem, mūziķiem, u.c. Viestura savienībā gūtā pieredze, kur viņš iemācījās sagatavot un organizēt sarīkojumus, bija ļoti noderīga Adolfa turpmākā dzīvē.

Jelgavas lauksaimniecības vidusskolu Adolfs beidza 1933. gadā un sāka saimniekot Gribošos. Vasarā un rudenī togad stipri lija, lauki un pļavas pārplūda, un bija grūti novākt labību. Adolfam tas bija īsts pārbaudījuma laiks, bet viņš izturēja! Lauku dzīve bija vientulīgāka par pilsētas dzīvi, bet nebija laika garlaikoties, jo laukos darbs dzina darbu. Svētdienas tomēr bija brīvas, un Adolfs sāka iesaistīties lauku sabiedriskajā dzīvē. Jau Jelgavā viņš nopietnu režisoru vadībā bija spēlējis teātrī, tāpēc nekavējās iesaistīties arī vietējā teātra darbā. Teātrī viņš iepazinās ar Zeltu, un 1939. gada 4. jūnijā turpat Gribošos radu un draugu klātienē viņus salaulāja toreizējais Liepupes draudzes mācītājs E. Bērziņš. Adolfs aktīvi darbojās Liepupes draudzē.

1944. gada 25. septembrī Ābeles atstāja Gribošus un devās bēgļu gaitās, oktobra beigās nonākot Vācijā. 1946. gadā viņi nokļuva Grēvenes nometnē, kur piedzima meita Madara. 1949. gada decembrī Ābeles izceļoja uz ASV.

Ābeļu ģimene ASV vispirms dzīvoja Nošonas salā Bostonas tuvumā, vienā no trim Elizabetes salām. Viņu alga bija \$60 mēnesī katram, gan pie visa brīva. Darbs kaulus nelauza (Zelma strādāja virtuvē, Adolfs kopa piecus zirgus), bet tur nebija latviešu. Tāpēc 1950. gada novembrī viņi pārcēlās uz Losandželosu, kur jau dzīvoja brālis Ernests ar ģimeni. Arī te sākums nebija viegls, Adolfs strādāja par vienu dolaru stundā, Zelma par 50 centiem. Pirmā māja, ko viņi iegādājās, maksāja \$10 000. To māju es atceros. Dārzā viņiem bija neliela mājiņa, kurā dzīvoja Imants Tilgass.

Tieši desmit gadu pēc ierašanās ASV, 1959. gada decembrī, Ābeles ievācās savā jaunceltajā mājā *Studio City*. Adolfam jau bija licence, viņš strādāja par krāsotāju, un darba netrūka.

Drīz pēc iebraukšanas Losandželosā Adolfs Ābele aktīvi iesaistījās latviešu sabiedriskajā dzīvē. Viņš darbojās latviešu biedrībā, draudzē, bija viens no 12 Daugavas vanagu apvienības dibinātājiem Losandželosā. 1968. gadā viņš pārņēma draudzes vadību, un Zelma iesaistījās draudzes dāmu komitejas darbā. Pirmais draudzes uzdevums Adolfam bija uzlabot vecās Grifita ielas baznīcas sanāksmju telpas, kas bija sliktā stāvoklī. Latvieši dr. Haralds Alkšņa vadībā iegādājās zemi Riverside ielā, sākās latviešu nama un pēc tam baznīcas būve. 1975. g. 1. jūnijā latviešu baznīcu iesvētīja. Adolfs ziedoja daudz darba

un laika, viņš kārtoja baznīcai formālās lietas, izkrāsāja iekšpusi un ārpusi jaunceltajā baznīcā.

Adolfs dziedāja jauktajā korī, darbojās DKL B, Daugavas Vanagu apvienībā, tēloja dažādas lomas teātrī. Losandželosā dzīvoja režisori – Vilis Lapeniekš vecākais un Ansis Tipāns, un viņi iestudēja ievērojamu autoru lugas. Divās dažādās R. Blaumaņa „Skroderdienas Silmačos” izrādēs Adolfs tēloja Ābramu. M. Zīverta lugā „Minchauzena precībās”, arī divas dažādās izrādēs, Adolfs tēloja augļotāju Uksenu. Viņš piedalījās arī dziesmuspēlē „Homo Novus” pēc Anšlava Eglīša romāna ar Andreja Jansona mūziku, Māra Ubāna režijā. To izrādīja Dziesmu svētkos Milvokos un Austrālijas kultūras dienās 1978. gadā. Pēdējais uzvedums, kuŗā Adolfs piedalījās, bija Andŗa Ritmaņa (librets), Lolitas Ritmanes (mūzika) un Brigitas Ritmanes (reŗija) dziesmuspēle „Tas vakars piektdienā”, ko izrādīja 1989. gadā Rietumkrasta Dziesmu svētkos Longbīčā, un 1990. gadā bija 13 izrādes Latvijā. Šai pēdējā uzvedumā Adolfs ar Zeltu tēloja pāri, kas svin savu 50 gadu laulības jubileju, un tai gadā bija arī Ābeļu pašu 50 gadu jubileja...

Losandželosā viņi nodzīvoja 40 gadus, 30 no tiem savā celtajā mājā *Studio City*. Kamēr Latviešu nams vēl nebija uzcelts, kuŗa un teātra mēģinājumi nereti notika Ābeļu ērtajā mājā, kur bija paliela dzīvojamā istaba.

Meita Madara apprecējās un ar laiku pārcēlās uz Vašingtonu, Sietlas tuvumā. Ābeles arī nolēma pārcelties, lai būtu Madaras tuvumā. Viņi dzīvoja Rentonā savā mājā. Daba tur līdzīga Latvijas dabai. Omula Pence un Nora Mičule stāstīja un jūsmoja par skaistajiem ziediem un smaržojošiem ceriņiem ap Ābeļu māju. Viņi iedzīvojās Sietlas latviešu sabiedrībā, dziedāja korī, apmeklēja pensionāru kopas sarīkojumus. Gadu nasta tomēr krājās, un bija jāpāriet dzīvot pie Madaras. Viņi vienmēr priecājās par Madaras satīcīgo ģimenes dzīvi un krietnajiem mazbērniem Annu un Aleksī. Madaras ģimene vienmēr rūpējās par Adolfu un Zeltu.

2008. gada 19. jūlijā Adolfs aizmīga mūŗa miegā. Viņa piemiņas dievkalpojums notika 3. augustā Sietlas latviešu draudzes dievnāmā. Nelaiķi izvadīja mācītāja Daira Cilne, ērģeles spēlēja Maija Riekstiņa. Piemiņas brīdī runāja mazmeita Anna Makfārlane, radnieks Guntis Šmidchens, Daira Cilne teica, ka Adolfs bijis uzticams draudzes darbinieks un draugs. Sēro sieva Zelma, meita Madara ar ģimeni, radi un draugi ASV un Latvijā. Un arī mēs šeit Losandželosā skumstam par rosīgo un caur un caur godīgo un taisnprātīgo mūsu bijušo kolōnijas locekli.

Helēna Hofmane

College of Arts & Sciences
UNIVERSITY OF WASHINGTON

Baltic Studies Program

**Your generous gift in memory of
Adolfs Abele**

enlarges the Baltic Studies Endowed Fund to include permanent support for:

- Courses in Baltic History, Culture and Society
- Assistantships for Baltic Studies graduate students
- Library acquisitions in Baltic Studies

Enclosed is my check payable to the UW Foundation / Baltic Studies Fund

Please charge my VISA / MC / Amex

\$ _____

_____ Exp. ____/____

Signature _____

My company will match my gift

Please contact me about the Baltic Studies Program

Name _____

Company _____

Address _____

City _____ State _____ ZIP _____

Phone _____ Email _____

Your gifts are tax deductible. Pursuant to RCW 19.09, The University of Washington is registered as a charitable organization with the Secretary of State, State of Washington

**Adolfa Ābeles piemiņai radnieki lūdz ziedot Baltieŗu studiju programmai.
Ziedojums nosūtīt:
College of Arts and Science
Box 353765
University of Washington
Seattle WA 98105-9950**

'Martin Kersels: Heavyweight Champion'

A retrospective at the Santa Monica Museum of Art presents the artist's brand of performance sculpture, funny and intense.

By Art Critic Christopher Knight

In the 1980s, Martin Kersels was a performance artist.

In the 1990s, he became a performance sculptor.

Kersels' sculptures don't look like robots, conventionally conceived by Hollywood and less predictably so in the scientific engineering lab. But in the final analysis, the products of this artist's studio often recall eccentric androids, which perform actions that make us wonder how programmed our own social brains might be – that we're humanoids as much as humans. It's a sobering thought, which Kersels presents with sweetness and disarming wit.

The concise survey of Kersels' work since 1994 at the Santa Monica Museum of Art, "Martin Kersels: Heavyweight Champion," opens with a monumental sculpture of a bird's nest. "Dionysian Stage" is a massive tangle of twigs, nearly 10 feet tall and more than 13 feet in diameter. Enmeshed in its willow branches is a veritable laundry list of household stuff.

A very partial list includes a lamp, a typewriter, curtains, china, an ironing board, a grandmother's clock, a crib, decorative deer antlers, Christmas wrapping, articles of clothing, coat hangers, a captain's chair and assorted toys. This accumulated tonnage of homey material is threaded into the giant nest, lifted off the ground, set atop a tractor tire and motorized. "Dionysian Stage" rotates, an absurd merry-go-round of domestic happiness and horrible drudgery.

Dionysus, patron of the arts and the only Greek god with one mortal parent, had a dual nature. As befits the god of wine, he embodies a merger between ecstasy and rage. Kersels' performing sculpture identifies the ordinary American home as the contemporary locus of ancient, colossally conflicted feelings.

The most recent work, "Rickety," is a more typical performance stage. A sleek wooden platform with a stage set composed of scattered trees is lifted off the ground, built on top of a superstructure of domestic furniture. For the show's opening, the stage was outfitted with a rock 'n' roll drum set, electric guitar amplifiers and microphone stands.

A video nearby shows a past "Rickety" dance performance, sans musical equipment, with dancers snaking awkwardly through the cramped domestic spaces below, in between the bedroom dressers and underneath the kitchen table. Then they climb up on stage to reenact similarly discomfiting movements as a polished, seemingly abstract, aesthetically pleasing modern dance. The upper stage is a kind of heaven, the underworld-home a nominal hell, and each is yoked to the other.

The exhibition, organized by the Frances Young Tang Teaching Museum and Art Gallery at Skidmore College in Saratoga Springs, N.Y., assembles 14 sculptures and videos and 19 large-format color and black-and-white photographs. The earliest sculpture is "MacArthur Park," an Audio-Animatronic assemblage made from a speaker, amplifier, CD-player and a strange, painted-wood form, all stacked on a living room side table.

The painted-wood form, wedged between the speaker and the amplifier, is a partial sphere from which chains of smaller spheres dangle. As the CD plays wobbly karaoke versions of late-1970s disco hits – "I will survive!" – the dangling spheres rise and fall on wires, tethered to a motor hidden beneath the table.

This wondrously weird construction is like a garage tinkerer's version of Robby the Robot, crude but cuddly techno-star of the 1956 science-fiction screen classic "Forbidden Planet" and progenitor of "Star Wars" celebrity R2-D2. ("Star Wars" was released in 1977, coinciding with the disco music playing on the sculpture's karaoke soundtrack.) The outer space story of "Forbidden Planet" is loosely based on Shakespeare's "The Tempest," and the Hollywood merger of Pop art trash and high art treasure is also a staple of Kersels' work.

As, indeed, it was the Bard of Avon's.

This seamless fusion of high and low also informs Kersels' photographs. The pictures of the artist and friends

in various states of falling, whirling, stumbling, tossing, rolling and slipping find Buster Keaton looming in their slapstick ancestry. Kersels bridges the chasm again in a diptych commissioned for a 2000 show at the J. Paul Getty Museum, where – clutching a life-size, carved-foam copy of the Getty kouros – he launches himself into space, where inevitably he and the kouros will crash to the ground.

The famous kouros, which is either an ancient Greek sculpture of an idealized man or a modern forgery, assumes a provocative relationship with the L.A. sculptor. And in the retrospective, the kouros becomes a most peculiar pivot between Robby the Robot and the Dionysian stage.

Kersels' work is indebted to a number of other performance-minded sculptors, including Paul McCarthy, Chris Burden and Charles Ray, all of whom taught at UCLA. (Kersels received his master's there in 1995.)

In addition, Mike Kelley's influence is seen in a number of colorful felt banners, titled "Devotionals," whose imagery of an open bird cage or a highway intersection marks significant moments of doubt or passages in life. They derive from the post-Vatican II practice in many Catholic churches of making felt banners to proclaim articles of faith.

Kelley's career-long interest in the domestic horrors of American adolescence also hovers in the distant background of what is perhaps Kersels' masterpiece – a 20-minute video titled "Pink Constellation" (2001). To make it, he had an entire teenage girl's bedroom built inside a rotating superstructure, with a video camera attached. When the room spins, the attached camera makes the space appear to be stationary. It's the kind of contraption MGM built in 1951 for "Royal Wedding" to create the illusion that Fred Astaire could dance up the walls and onto the ceiling of his room.

In Kersels' pink teenage version, the girl doing the dancing seems to be experiencing youthful fantasies of escape, or else she's indulging in private behaviors that Mom and Dad know nothing about. Later, when Kersels occupies the room, the furniture has been unbolted from the floor and walls. The illusion created by the turning room is that an unseen storm is blowing through the space, with the bed, dresser, desk, chair and everything else sliding around, chasing him up the walls and onto the ceiling, creating a most distressing shambles.

The work is at once funny and emotionally wrenching. As an image of familial stresses and strains – and ultimate loss – it's quietly intense.

christopher.knight@latimes.com

Santa Monica Museum of Art, Bergamot Station, 2525 Michigan Ave. Ends Dec. 13. Closed Sundays and Mondays. (310) 586-6488

Los Angeles Times September 18, 2008

Eslingiešu saiets Ventūrā

Zinta Kūlīte un Aleksandrs Graps

Dziesmu svētku laikā Ventūrā saietu 30. augustā rīkoja arī bijušie eslingieši. Galvenā rīkotāja bija Zinta Kūlīte no Vankuveras, Vašingtonas pavalstī. Aleksandrs Graps uz saietu bija atvedis lielu bļodu ar pašceptiem pīrāgiem. Biju pārsteigta par viņa māku un jautāju, kā iespējams tik daudz pīrāgu izcept.

Saša Graps e-pasta vēstulē rakstīja:

„Pīrāgus cept jau nav grūti. Es tikai nemāku taisīt mazus daudzumus. Gatavojoties cepšanai, pārņemu visu virtuvi. Aplāju visas darba vietas ar vaska papīru. Esmu lietojis „Ģimenes pavarda” recepti turpat 40 gadu. Divreiz dubultoju visus mērus. Un tā iznāk ap 200 pīrāgu. Cepšana notiek visu dienu.

Pirms tam vienu dienu jāgatavo pildījums. Es parasti lietoju *thick sliced bacon*. Uz kādu stundu to ielieku saldētavā, lai vieglāk sagriezt. Sacepu ar sīpoliem.

Šoreiz uz eslingiešu saietu pīrāgu pildījumam vienādās daļās sajaucu bēkonu un šķiņķi un sacepu ar sīpoliem. Citreiz tā nedarīšu. Nebija tik laba garša kā tikai speķim ar sīpoliem. Droši vien tāpēc gandrīz puse palika pāri. Taču nebija jābēdājas. Ģimenei un draugiem pītāgi ļoti garšoja. Nākamreiz pīrāgus cepšu ap Ziemsvētkiem. Mani vecāki vienmēr cepa pīrāgus Ziemsvētkos, izņemot bēgļu laikos, kad nebija ceptuves.”

Nez kāpēc Saša nekad savus pīrāgus neatveda uz Ziemsvētku tirdziņu? Tiem taču būtu labs noiets!

Cerams, ka šogad tos sagaidīsim!

Piemineklis nogalinātajiem žurnālistiem

ANO ģenerālsekretārs Bāns Ģimuns Londonā šogad atklāja pieminekli nogalinātiem žurnālistiem. Desmit metru augstais stikla un tērauda konuss atrodas uz raidorganizācijas BBC ēkas Londonas centrā un no tā katru vakaru pulksten 10.00 debesīs tiek raidīts gaismas stars. Piemineklis veltīts visiem žurnālistiem un personām, kuras strādājušas kopā ar viņiem, tostarp tulkiem un šoferiem.

Pēdējos desmit gados caurmērā katru nedēļu gājuši bojā divi kara reportieži, vēl vairāk zaudējuši dzīvību, informējot par korupciju.

„Šie vīrieši un sievietes ir neapdziedātie demokrātijas varoņi, jo bez brīvas preses nevar būt brīvības. Šis gaismas stars starptautiskās žurnālistikas galvaspilsētā ir vizuāls atgādinājums par viņu uzupurēšanos,” teica *The International News Safety Institute* direktors Rodnijs Pinders.

BBC rīkotajā starptautiskā konkursā spēņu mākslinieka Haumes Plensas skulptūru „Elpošana” atzina par labāko.

BBC arī pasūtīnāja poēmu, ko sacerēja bijušais kara korespondents un dzejnieks Džeimss Fentons.

Pirms pusotra gada ANO Drošības padome pieņēma rezolūciju, pieprasot pārtraukt uzbrukumus žurnālistiem.

James Fenton

Memorial

We spoke, we chose to speak of war and strife –
a task a fine ambition sought –
and some might say, who shared our work, our life:
that praise was dearly bought.

Drivers, interpreters, these were our friends.
These we loved. These we were trusted by.
The shocked hand wipes the blood across the lens.
The lens looks to the sky.

Most died by mischance. Some seemed honour-bound
to take the lonely, peerless track
conceiving danger as a testing ground
to which they must go back

till the tongue fell silent and they crossed
beyond the realm of time and fear.
Death waved them through the checkpoint.
They were lost. All have their story here.

Valda Mora

Dzimtene

Nu atkal esmu dzimtenē un mājās,
Un atkal man tik viegli, viegli ir. —
Tai pašā sētā man ir jāapstājas,
Tās pašas bites ziedos lidinājas,
Tie paši vēji koku lapas šķir.

No skursteņa tie paši zilie dūmi
Kā senās dienās lēni augšup slīd;
Un vecās ābeles un ogu krūmi
Šalc pusnaktī aiz loga tikpat drūmi,
Un tālumā tās pašas zvaigznes spīd.

Tā pati grieze dābollahkā maigā
Kā noreibusi savas dziesmas šķiež;
Tā pati saule rītos raugās vaigā,
Kad galdā smaršo rudzu maize svaigā,
Ko atkal mātes mīļā roka griež.

Un ganu klaigas! Cik te liksmas viņas!
Un baltais ceļš, kas jautri kalnā trauc
Pie mūžam laipnās lauku baznīčas,
Kur bērni iet un sirmas vecmāmiņas,
Kad svētku rītos gaišie zvani sauc!

No krājuma „Svešam draugam”, 1929.

ANAHEIM BALLETT

Anaheim Ballet – the recipient of Arts Orange County's 2008 Outstanding Arts Organization

The award was presented September 24th at the Balboa Bay Club in Newport Beach at the Ninth Annual Orange County Arts Awards, celebrating the outstanding achievements of the county's creative community for 2008. Previous winners include Bower's Museum and South Coast Repertory.

Anaheim Ballet was recognized for its continued presentation of excellent arts programming, extensive community service throughout Anaheim and Southern California at large, and the visionary creation of the world's first weekly ballet video podcast reaching more than seven million viewers globally. Anaheim Ballet Director Lawrence Rosenberg stated, " We're honored by

this award and it only serves to spur us on to continue our service to the community."

Fellow Anaheim arts organization, the Muzeo, received the Outstanding Contribution to the Built Environment 2007-2008 award.

Arts Orange County (Arts OC) was established in 1995 as the nonprofit, countywide arts council of Orange County, California. It serves as a resource and advocate for the arts community, as a catalyst for leadership on arts issues, and as a sponsor of programs and services which enhance public awareness of arts activities and promote the development of the arts and arts education in Orange County. The arts council is primarily supported through private contributions. It serves as the state-local partner with the California Arts Council and is the official local arts agency of the County of Orange.

Phone: 714-490-6150 Company; 714-520-0904 School
280 E. Lincoln Ave. Anaheim, CA 92805

www.anaheimballet.org info@anaheimballet.net

Anaheim Ballet is a 501(c)(3) not for profit organisation

Photo: Martin Levinne

Pegijas Catering Service *Fine International Cuisine*

10405 Irene St. #304
Los Angeles, Ca 90034
Kabatas tālr.: 310-908-6993
vai 310-806-0464

Piedāvāju gatavot cienastu un klāt
galdus kāzās, piemiņas dienās,
jubilejās u. tml.

e-pasts: pegijat@inbox.lv
vai: pegijakalninataube@yahoo.com

Orange County Plastic Surgery
Juris Bunkis, M.D., F.A.C.S.
30212 Tomas Suite 275
Rancho Santa Margarita,
CA 92688
Phone: 949-888-9700
www.ocps.com

**NEKUSTAMĀ ĪPAŠUMA
PĀRDOŠANA UN PIRKŠANA
PALĪDZĪBA, PĀRCEĻOTIES UZ CITU DZĪVESVIETU**
(jebkur AMERIKĀ vai uz LATVIJU)

Bezmaksas konsultācijas: mājas
vērtības noteikšana dažu stundu laikā; mājas
sagatavošana pārdošanai u. c. Ikvienu konsultēs
un palīdzēs nekustamo īpašumu eksperts
MĀRTIŅŠ LEIKARTS, tālr.: 310-717-7577

martin@shorewood.com
www.shorewood.com/martin

Galerija Baltic Crossroads

3929 Fountain Ave, Los Angeles, CA 90029

Tālr.: 323-664-6216; 818-653-9961 (kabatas)

Grāmatas, rotaslietas, audumi, keramikas izstrādājumi,
fotografijas, gleznas, grafikas, akvareļi, plakāti
Galerija atvērta katru dienu, izņemot pirmdienas

VELGA LAUDURGA
REALTOR®
vlaudurga@yahoo.com

Prudential

California Realty
1625 W. Glenoaks Blvd.
Glendale, CA 91201
Bus 818 476-3000 Ext 3237
Cell 818 640-4020 Fax 818 241-6125
An independently owned and operated member of
The Prudential Real Estate Affiliates, Inc.

Latvijā iznākušās grāmatas var iegādāties
tīmekļa grāmatnīcā: www.kukii.lv

Jāņa Rozes grāmatnīcā: www.jr.lv

Valtera un Rapas apgādā: www.valtersunrapa.lv

**LANDMARK
PRINT©**
PRINTING • COPYING • DESIGN

Peter BRECKO

14762 Ventura Blvd., Sherman Oaks, CA 91403
818.783.4900 • fax 818.783.4395
LandmarkPC@sbcglobal.net

Darbs māju un logu tīrīšanas uzņēmumā
Kalifornijā, Orange County;
iespēja nopelnīt \$500-\$700 nedēļā; apmāca tos,
kuŗiem šajā darbā nav pieredzes. Lieliska
iespēja baudīt Kalifornijas jaukumus un
strādāt; sikākas ziņas:
949-588-5835 vai 949-290-3122

Gunta Lujan
5150 Yarmouth Ave APT 310
Encino, CA 91316

EVENT PHOTOGRAPHER

Phone: (818) 996 6447
Cell: (818) 602 7098
E-mail: guntaa@gmail.com

Massage Therapist

Certified & Licensed

Therapeutic Body Massage
Refluxology
Ayurvedic Massage
Deep Tissue Massage
Swedish Shiatsu
Cellulite Treatment
Pregnancy Massage
Reiki
Tibetan Singing Bowl

Inese Zalkalne
(313) 430-0334

Pasakas bērniem un pieaugušiem:

www.pasakas.net

Laika ziņas jebkurā vietā pasaulē:

<http://www.wunderground.com/global/stations/26422.html>

Radurakstus baznīcas grāmatās var meklēt:

www.lvva-raduraksti.lv

Dažādas ēdienu receptes: www.receptes.lv

Latvijas valsts archīva virtuālā izstāde tīmeklī

„Represētie kultūras darbinieki”

<http://www.lvarhivs.gov.lv/represetie/>

Draudzes Ziņas

Foto Dāvis Kaņeps

**Dievs, sargi mūsu tēvu zemi, Ka viņa ziedoša un stipra top!
Pats viņai saules mūžu lemi Un to ar Tēva uzticību kop,
Ka taisnība un miers še sastopas Un augļu pilnas druvas ligojas.**

Jānis Ērmanis

DRAUDZES AMATPERSONAS

Dr. māc. Dāvis Kaņeps: 1927 Riverside Drive, Los Angeles, CA 90039	(310) 621-9572
Priekšnieks Jānis Lejnieks: 8682 Larthorn Dr., Huntington Beach, CA 92646	(714) 968-9992
Kasiere Tamāra Rūse: 31 Laguna Woods Dr., Laguna Niguel, CA 92677	(949) 443-2150
Sekretāre Daina Ābele: 2908-B Camino Capistrano, San Clemente, CA 92672	(949) 443-5170
Dāmu kom. priekšniece Liene Linde: 29 Sunset Ave., #1, Venice, CA 90291	(310) 396-5244
Dāmu kom. kasiere Viola Lāce: 2890 Tiffany Lane, Simi Valley, CA 93063	(805) 522-0185

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES IZDEVUMS

Draudzes dzīves kalendārs 2008. gada novembrī

- 2. novembrī** plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu – Ticības atjaunošanas svētdiena;
aizlūgsim par Sidnejas draudzi (prāv. Colvin Mac Phearson)
un Rīgas Neredzīgo draudzi (māc. Ingus Dauksts)
Pēc dievkalpojuma dāmu komitejas rīkotais **draudzes rudens bazārs**
- 9. novembrī** plkst. 11.00 dievkalpojums – 26. svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
aizlūgsim par Sietlas draudzi (māc. Dr. Daira Cilne)
un par Rīgas Sv. Jāņa draudzi (māc. Juris Zariņš, Ingus Dauksts)
- 16. novembrī** plkst. 11.00 dievkalpojums ar dievgaldu – 27. svētdiena pēc Vasarsvētkiem;
aizlūgsim par Sanpaulu draudzi (slud. Roberts Pontuška)
un Rīgas Sv. Marka draudzi (māc. Uldis Rožkalns)
- 23. novembrī** plkst. 11.00 Latvijas valsts dibināšanas atceres dievkalpojums;
aizlūgsim par Sankpēterburgas draudzi Krievijā (māc. Juris Zariņš)
un Rīgas Sv. Pāvila draudzi (māc. Arnis Bergmanis)
- 30. novembrī** plkst. 11.00 dievkalpojums – Adventa pirmā svētdiena;
aizlūgsim par Sandiego draudzi (prāv. Dāvis Kaņeps)
un Rīgas Sv. Pētera draudzi (māc. Atis Vaickovskis)
Pēc dievkalpojuma **pensionāru eglītes sarīkojums**

SANDIEGO LATV. EV. LUT. DRAUDZE
Grace Lutheran Church
3993 Park Boulevard, San Diego, CA 92116

Mācītājs Dāvis Kaņeps:
1927 Riverside Drive Los Angeles, CA 90039;
davis_kaneps@verizon.net
Tālr.: 310-621-9572

22. novembrī plkst 11.00 Latvijas valsts
dibināšanas atceres dievkalpojums ar
dievgaldu; pēc dievk. kafijas galds
Draudzes priekšnieks: Jānis Legzdīņš
2651 Cardinal Road, San Diego, CA 92123
Tālr: 858-598-5451; e-pasts: janis@legzdins.com

Dāmu komiteja:

Maiga Bērziņa, tālr. 619-702-8077
Antra Priede, tālr. 619-225-0817
Aida Zilgalve, tālr. 760-439-9847

Kasieris: Jāzeps Vingris

3627 32nd Str, Apt 4 San Diego CA 92104
Lūdzam draudzes nodevas un ziedojumus
rakstīt uz J. Vingris vārda un nosūtīt viņam

www.sandiegodraudze.com www.sandiegodraudze.us

Zālamana pamācības

Rūpes sirdī cilvēku sāpina, bet
laipns vārds to iepriecina.

12:25

Kas cenšas pēc kā laba, tam
labs arī gadās, bet kas dzenas
pēc nelaiimes, tas arī nepaies
tai secen.

11:26

Paskaidrojums

Septembrā Draudzes ziņām
divus attēlus (uz Draudzes zi-
ņu vāka un Logan McPartland
kristību fotogrāfiju) sagādāja
Daina Ābele. Paldies Dainai,
un atvainojos, ka netika mi-
nēts viņas vārds !

Mācītāja ievadraksts

Šo Dziesmu svētkos Ventūrā teikto sprediķi ievietojam Draudzes ziņās, lai tie, kuŗiem nebija izdevība būt svētku dievkalpojuma, to var izlasīt paši

Vēstule no Ventūras

Bībeles teksts: Lūkas evaņģēlijs 4,16-22

Es atradu kāda dalībnieka dienasgrāmatu viesnīcas gaitenī un šo interesanto vēstuli, ko īpašnieks bija uzrakstījis par šīm dienām... (tas, protams, joks)

Mīļo draudziņ!

Esmu jau kādu laiku te sēdējis, eikaliptu smaržu pārņemts. Tas droši vien pilnīgi atšķiras no ballē gūto profesionālo uzdzīvotāju reiboņa. Taču mana domāšana nav nemaz apdullināta, taisni pretēji – tā ir pakāpināta un asāka. Sevišķi brīdī, kad vēroju negaisa mākoņus, kam aiz ziņkārības izdevās paraudzīties kalniem pāri, lai uzzinātu, no kurienes nāk zābaku rīboņa un harmoniskās balsis. Varbūt tie vēlējās pievienoties dejojājiem vai dziedātājiem basu grupā, bet, redzot, ka pārspēti, joņoja tālāk uz ziemeļiem pa 101. maģistrāli Sanfrancisko virzienā. Ventūras lielceļš ir saules svelmes pieliets. Lietus mākoņi kārdin izkaltošo zemi, kuŗai tik ļoti slāpst.

Piepeši īstos pērkondārdus aizstāja skaņas no šiem Dziesmu svētkiem veltītās Daces Aperānes komponētās kantātes korim ar Ritās Gāles vārdiem: *Trīs bāleliņi pūš spožas taures, kumeļi balti ved dziesmu kalnā!*

Lejā bieži pūta taures (jo te gar viesnīcu, kuŗas 12. stāvā bieži pulcējamies, joņo *Amtrak* un preču vilcieni), vilcieniem brīdinot par nodomu doties tālākā ceļā, neievērojot, vai *Crowne Plaza* augšstāvā notiek rakstnieku rīts, Jauno dirģentu koŗa dziedāšana vai bērnu rīts, kuŗā piedalās ansamblis „Dzeguzīte”. Vilciens aizripoja tālāk pa spī-

dīgajām sliedēm un, Ventūrā tikai uz īsi brīdi pieturot un uzzinot, ko palaidis gaŗām, pūta savu fanfāru, nākamajiem ciemiem un pilsētām ziņojot – latvieši ir klāt! Mūciet, ja nav dūšas! Nebaidieties, ja esat ziņkārīgi! Nāciet! Nāciet! Latvieši ir klāt! Viņi dzied! Viņi dejo! Viņi dzied! Viņi dejo! Taram taram! Taram taram!

Kad atjēdzos, vilciens jau droši vien bija izbraucis cauri Karpenterijas pilsētai un tuvojās Santabarbarai pa seno karaļa ceļu (El Camino Real), kur atrodas nākamā franciskāņu misija. *San Buenaventura, Santa Barbara, Santa Ynez, La Purissima...*

Domājot par saiknēm citā nozīmē... laikmeta un vēstures notikumu ķēdē mēs atrodam sevi posmā starp Nācareti un jauno Jeruzālemi. Pirmā saikne – nācarieši devās uz dievnamu katru sabatu gremdēties mācībās un lūgšanās par Dieva likumu un valstību. Ja uz dievnamu, tad taču arī uz dziedāšanu! Vai ne?

Tā viņu slavenais dēls, atgriezdamies no patālākiem ceļiem, pievienojās tiem, kuŗus ilgāku laiku dienišķās gaitās nebija sastapis, un par ko tad viņš tajā dienā, iegāja sinagogā, būtu gribējis dziedāt?

Otra saikne ir mūsu dziesmu izvēle. Meldijas un vārdi vairojas ar katru jaunu iedvesmu, taču, pamatdomas nemainās – bēdas un ciešanas, prieks un pateicība, mīlestība un uzticība, bailes un šaubas, pagātnes lielie notikumi un neievainotā cerība par nākotni... un viscaur tās pavada Dieva klātesamība.

Gatavojoties brīdim, kad Jēzum būs lasīt no pasniegtā tīstokļa, ko tad viņš būtu dziedājis?

Par pagājušo trimdu Ēģiptē un Bābelē, par svešatni, par cīņu saglabāt jūdu īpašības – viņu garamantas no izbālēšanas, laikam ejot lēniem smagiem soļiem?

Par paceltām acīm uz kalniem, ar lūgumu pēc palīdzības būt derībai uzticams... ar pēdējiem spēkiem turēties pie tās sinepju sēkliņas, kas reiz varētu zelt? Gaidot uz laikmetu, kad apspiedēja un apsūdzētāja priekšā nav jāliedzas? Kad nevienam nebūs jāatvainojas citam

par to, ka Dievs viņu radījis tādu, kāds viņš ir? Par luksusunumuru *Hotel Paradiso* (Andras Berkoldes luga) – (Mana Tēva namā daudz mājokļu)... par iedomātu vai īstenu vietu, kur visas lūgšanas atrod savu papildīšanos? Kur Dieva valdīšana tiek apskaidrota un pabeigta, lai cilvēka atbrīvošanās būtu pilnīga?

Mīlo draudziņ! Man uz brīdi jāpārtrauc, jo, piedzīvojot žēlastību, pamanu, ka rodas lielāks izsalkums un izslāpums pēc kā cita, pēc jaunas piederības tam, kas ap mani virmo.

Atgriezies savā istabā un domāju vēl par to, ko Jēzus būtu dziedājis tajā sabatā... vai par bailēm, kuŗas uznāk pirms došanās uz skatuves (pārnēstā nozīmē)? Domājot par priekšdarbiem teātrim, bērnu dziesmām un dejām, vai mums pietika ar 40 dienām, lai visu sagatavotu? Mums vajadzēja daudz laika. Vērojot mazākos dalībniekus, redzējām drošu pārliecību un prieku katrā dejas solī un dziedot katru dziesmu. Taču vai viņš, uzņemoties Pestīšanas ceļu, kuŗa galā viņu sagaidīja krusts, zināja, ka Tēvs atvērs no jauna skatuvei aizkarus, lai visa cilvēce redzētu spožu gaismu un tukšu kapu?

Zinu, ka šī ir neparasta vēstule, draugs. Dzīve šeit it kā tāda „iespaidu bufete”, kas, papildot dvēseli, liek cilvēkam just un domāt. Viņš domā par Dievu, kas nav palicis paslēpts no visa, kas ar mums notiek. Te mēs, būdami latvieši, apliecinām sevi vietējai sabiedrībai. Un tiekam pieņemti. Tāpēc tie ir svētki!

Katram cilvēkam ir tieksme būt pieņemtam sabiedrībā, kāre būt daļai no saimes. Dažreiz izvēle noved cilvēku svešumā, tālu no tiem, ar kuŗiem viņš kopā uzaudzis un draudzējies. Dažreiz šīs izvēles maksā ļoti dārgi! Draugu saimei ir bijis sabiedrisks uzdevums, lai aizklīdušam būtu vieta, kur vienmēr atgriezties. Gluži kā dziesmuspēlē: „**Šī ir vieta, kur tevi vienmēr draugi gaida.**

Šī ir vieta, kur laipnas sejas smaida... un atvērt durvis tiem, kas klīst uz citu pusi!” (A. Ritmanis)

Tu piekritīsi man, ka daudziem šī apziņa atausa par vēlu. Varbūt viņus aizkavēja kāds sens ievainojums, kāds dziļš un rūgts apvainojums, pārpratums. Laimes meklēšana citur. Īstenība, kuŗā dzīvojam. Tā tas ir. Bet uz kuriem lai atgriežas? Būt vai nebūt daļai no pārpalikušās trimdas sabiedrības? Tie, kuŗi paliek uzticīgi Kristus aicinājumam „eita un darait visas tautas par mācekļiem...” (Mt. 28, 16), saprot misijas pamatus. Dziesmuspēlē „Vēstulē no Losas” Zane, kad jaunieši viņu pirmo reizi aizved uz latviešu namu, brīnās: „Jums šeit pat ir sava baznīca!” Kuŗš Zani dievnamā ievēdīs? Kuŗš pratīs darīt, kā viens no seniem praviešiem reiz rakstīja: „Runājiet sirsnīgi uz Jeruzālemi...” vai kā Jēzus runāja nācariešu vidū: „Šodien ir papildījies šis raksts, ko jūs dzirdējāt” (Mt. 4,21), kas izraisa lielu pārsteigumu, bailes un prieku? Man pašam apnicis reizēm atkārtot bieži teikto: „Neviens mani nespēj saprast, mani apstākļi ir vienreizēji un neatkārtojami.”

Ķeizaru apspiestībā dzīvojušas neskaitāmas ciltis un tautas, taču dziesma par cerību nav apklusināma!

Pestītājam arī nācās smelties no dievišķās cerības avota, dziesmā, rakstos un lūgšanā. No avota ko sauc par Dzīvību un Mūžību.

Šeit Kalifornijā avoti nebeidz veldzēt zemi, pat ja lietis nav lijis mēnešiem. Tā var būt līdzība visam, kas šeit dažās dienās būs noticis. Dieva spēkā Jēzus Kristus atvēra debesu avotus, kuŗi neizsīkst, neizzūst. Sēļiem, kuŗšiem, zemgaļiem, latgaļiem, bāliņiem un māsiņām...

Draudziņ, kad tuvosies nākamie Rietumkrasta svētki, es tev par to ziņošu, tikai neatnājies, ka tev nav dziedātāja balss! Dievam nav vajadzīgi simtiem sōlistu. Tās dziesmas, ko dziedāja mūsu Kungs ar saviem brāļiem un māsām, bija kopā dziedamas.

Esi stiprs, neatlaidīgs un patiess, draudzīņ! Dzīvo tāpat kā dzīvoji līdz šim un gaidi nākamo vēstuli no...?

Tavs draugs Tomsons Māliņš (fiktīva persona, kuŗa uzvārds norāda, ka viņš ir Dieva veidots!)

Āmen.

Jauna draudzes locekle

Draudzes padome 2. oktobra sēdē vienprātīgi pieņēma lūgumu uzņemt draudzes saimē Filadelfijas Sv. Jāņa draudzes locekli **Modru Balodi**.

Mēs visi sirsnīgi sveicam mūsu jauno draudzes locekli!

Par altāra puķu novietošanu

Biruta Šulca pieņem pieteikumus altāra puķēm.

Laipni lūdzam viņai piezvanīt, tālr.: **626-443-8464** vai rakstīt, e-pasts: birschultz@earthlink.net
Draudzes dievnama priekštelpā ir īpašs kalendārs visam gadam, kur arī ikviens pats var pierakstīties. Mēs pateicamies katram ziedotājam. Tos, kuŗi puķes noliek, kādu pieminot vai īpašā jubilejā un vēlas, lai dievkalpojumā par to paziņo, lūzdu uzrakstīt zīmīti un iedot mācītājam pirms dievkalpojuma!

Dievkalpojumu statistika

Datums	Dalībnieki	Dievgaldnieki	Kollekte	Skolas saime	Caurmēra devums	Piezīmes
11. maijs	24	18	\$ 302,00		\$ 12,58	Vasarsvētki/Ģimenes diena
18. maijs	22		\$ 195,00	17	\$ 8,86	
25. maijs	28	27	\$ 480,00		\$ 17,14	Liels koŗa mēģinājums
1. jūnijs	18		\$ 260,00		\$ 14,44	
8. jūnijs	14	11	\$ 85,00		\$ 6,07	
15. jūnijs	23		\$ 371,00		\$ 16,13	Aizvesto piemiņas diena
29. jūnijs	7		\$ 100,00		\$ 14,29	Māc. Aivars Ozoliņš
13. jūlijs	21		\$ 305,00		\$ 14,52	Māc. Aivars Ozoliņš
20. jūlijs	18	15	\$ 337,00		\$ 18,72	
3. augusts	14		\$ 172,00		\$ 12,29	
10. augusts	12	10	\$ 120,00		\$ 10,00	
17. augusts	14		\$ 120,00		\$ 8,57	
24. augusts	20	18	\$ 205,00		\$ 10,25	
31. augusts	153		\$ 1 500,00		\$ 9,80	Dziesmu svētku dievk.
7. septembris	12		\$ 191,00		\$ 15,92	
14. septembris	24	16	\$ 512,00		\$ 21,33	
28. septembris	29	20	\$ 234,50	15	\$ 8,09	
5. oktobris	37	25	\$ 284,00	26	\$ 7,68	

Kristības

Remy Aitken, Tamāras Rektes-Aitken meitiņa saņēma Kristus apsoliņumu kristības sakramentā 18. septembrī, Tamāras mājā, *Whitefish*, Montanā. Kristībās bija Tamāras vecāki Gunārs un Solveiga Rektes no Ziemeļkalifornijas draudzes. Šinī svinīgajā dienā Monika Grīnberga bija aicināta būt par Remy krustmāti. Laidiet bērniņus pie manis, saka Kristus, un neliedziet tiem. Jo tādiem pieder debesu valstība! Patiesi.

Kristību brīdis. Labā pusē krustmāte Monika (Briška) Grīnberga

Pateicība

Sirsnīgi pateicamies Dienvidkalifornijas latviešu draudzei, Dienvidkalifornijas Daugavas Vanagu apvienībai un Dienvidkalifornijas latviešu biedrībai par mums piešķirtajām stipendijām Kursas vasaras vidusskolas apmeklēšanai. Tā kā šogad bija Dziesmu svētki gan Latvijā, gan Ventūrā, Kursas vasaras vidusskola ilga tikai trīs nedēļas. Mēs tomēr daudz iemācījāmies, kā arī gatavojāmies Dziesmu svētkiem Ventūrā. Esam ļoti pateicīgi, ka mēs katru gadu varam latviskā vidē kopā pavadīt vairākas vasaras nedēļas. Nākamvasar būsim absolventi. Vēlreiz, mīļš paldies par jūsu atbalstu!
Andris, Aija un Ilze Matsoni

Par baznīcas remontiem un uzlabojumiem

Dievnama labojumi veicami pakāpeniski. Vispirms jānovērš ūdens bojājumi, kuŗi galvenokārt skāruši dievnama aizmugures pusi. Otrkārt, jāatjauno savu laiku nokalpojušās iekārtas. Šad tad nedarbojas skaņu sistēma. Apkure un dzesinātājs cieta, kad zagļi ielauzās pagraba telpā un bija uzkāpuši uz biroja jumta, kur šī ierīce atrodas. Treškārt, jāveic dievnama priekšgala pārbūve, lai visiem būtu ērta iespēja iekļūt baznīcā. Šis būs sarežģīts uzdevums, un darbam jāpieaicina arhitekts. Divi būvdarbu vadītāji ir gatavi iesniegt savus pieteikumus pirmajām fazēm, piedalīties aicināti arī trīs arhitektu biroji un divas inženieru firmas. Tad varēsim aptuveni lēst, kāds būs šī projekta budžets.

Draudzes padome ir iepazinusies ar nekustamo īpašumu aģentiem, kuŗu uzdevums būs atrast dievnamam īrniekus (protams, ievērojot mūsu draudzes kalendāru). Īres maksa palīdzēs papildināt ienākumus. Baznīcu varēs sākt izīrēt pēc kritiskāko labojumu pabeigšanas, kuŗi cerams tiks izdarīti līdz gada beigām. Par turpmāko ziņosim nākamās Draudzes ziņās.

Foto: Dāvis Kaņeps
Izturīgākie koki Dienvidkalifornijā

Dubultlaulības

Kalispellā, Montanas pavalstī, prāvests
Dāvis Kaņeps 20. septembrī salaulāja

Moniku (Brišku) Loesch un Ivaru Grīnbergu

Sandru Brišku un Jāni Grīnbergu.

Monika un Sandra Briškas ir māsas;
Ivars un Jānis Grīnbergi – brāļi no
Nebraskas pavalsts Linkolnas pilsētas.

Apsveicam viņus!

Apsveicam abu māsu vecākus Aleksan-
dru un Ilmu Briškas!

Kāzas svinēja trīs dienas, un viesu vidū
bija vairāki dienvidkalifornieši. Laulību
ceremonijā piedalījās Artūrs Rūsis un Mo-
nikas meita Emilija, viņi dziedāja duetu.

No sirds priecājamies...

Un šīs mīlestības saites lai mūsu Kungs
tur drošas savās rokās!

Dzimumdienas decembrī

1. Juliana Stern
2. Elita Dižgalvis
3. Inta Zemjānis
4. Aija Mattson, Ilze Mattson
5. Gudrīte Kuškēvics
8. Kaija Staško, Inese Teteris
9. Zenta Cīrulis, Ilga Freibergs
11. Dzidra Freimanis, Delbert Nichols,
Mia Trapse
14. Ausma Lejnicks
15. Reinholds Daņilovs
16. Milda Black
18. Sigrīda Steele
20. John Egils Avots, Benita Trapse
21. Māris Bīriņš
22. Aina Martin
23. Aleksandrs Dankers, Jānis Lācis
25. Mirdza Lasmanis, Pauls Maldutis
26. Gatis Šķēle
28. Juris Zinbergs

Foto no www.nashan.com

Latvian Ev. Luth. Church of So. Calif.
LATVIEŠU SABIEDRISKAIS CENTRS
1927 Riverside Drive
LOS ANGELES, CALIF. 90039-3704

NON-PROFIT ORG.
U.S. POSTAGE
PAID
Permit No. 78
NORTH HOLLYWOOD, CA

CHANGE SERVICE REQUESTED

(DATED MATERIAL)

PLEASE DO NOT DELAY

Skaitlis aiz adresāta vārda un uzvārda rāda, par kādu gadu biedrībai samaksāta biedru nauda vai maksāts par INFORMĀCIJAS BIĻETENA abonementu.

B nozīmē «DK Latviešu biedrības biedrs»; **A** nozīmē «IB abonents»;

S nozīmē «students»; **P** nozīmē «paraugseksemplārs».

Lūdzu izgriezt un nosūtīt kopā ar čeku:

DIENVIDKALIFORNIJAS LATVIEŠU BIEDRĪBAS KASIERIM

Vēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs.

Nosūtu Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedru naudu par 200_ . gadu\$ 25.00

Biedru nauda ģimenei – \$40

Biedrības biedriem Informācijas Biļetenu piesūta par brīvu!

(nevajadzīgo svītrot)

**Nevēlos būt Dienvidkalifornijas latviešu biedrības biedrs,
bet vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.**

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 35.00

Esmu students. Vēlos saņemt Informācijas Biļetenu.

Nosūtu abonēšanas maksu par 200_ . gadu\$ 5.00

Papildus ziedoju Dienvidkalifornijas latviešu biedrības darbam:\$ _____

Kopā \$ _____

Uzvārds, vārds, adrese un tālrunis: _____

elektroniskā pasta adrese: _____

Čekus lūdzam rakstīt: LATVIAN ASSOCIATION OF SO CALIF., un nosūtīt:
Mr. Janis Taube, 1700 Malcolm Ave, #101, Los Angeles, CA 90024

Dienvidkalifornijas latviešu biedrības informācijas tālrunis: 323-663-6267

Nama tālrunis: 323-669-9027

Dienvidkalifornijas latviešu nams atrodas Losandželosā, 1955 Riverside Drive, un sasniedzams ar 93. autobusu (Glendāle, San Fernando) un ar 96. autobusu (Sherman Oaks) – Newell un Riverside Drive pietura